୨୦୨୬, ୪ର୍ଥ ତ୍ରୈମାସିକ ଟ୍ରାନ୍ସ-ୟୁରୋପୀୟ ଡିଭିଜନ୍

ଯୁବକ ଓ ବୟସ୍କ ମିଶନ ରିପୋର୍ଟ

ସୂଚୀପତ୍ର

ଫିନଲ୍ୟାଣ୍ଡ

୧. ହେଲସିଙ୍କିର ରାସ୍ତାରେ ପରିବାରର ସନ୍ଧାନ | *ଅକ୍ଟୋବର ୩*

୨. ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ଥିଲା ଏକ ସଂଗ୍ରାମ | *ଅକ୍ଟୋବର ୧୦*

୩. ମୋ ଜୀବନ ବଦଳାଇ ଦିଅ | *ଅକ୍ଟୋବର ୧୭*

କ୍ରୋଏସିଆ

୪. କେବେବି ଏକା ନୁହେଁ | *ଅକ୍ଟୋବର ୨୪*

୫. ମୋତେ ସତ୍ୟ ଦେଖାଅ | *ଅକ୍ଟୋବର ୩୧*

୬. ଅଭାବ ଥିବା ଖଣ୍ଡଟିକୁ ଖୋଜି ପାଇବା | *ନଭେମ୍ବର ୭*

୭. ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାର ସୁଯୋଗ | *ନଭେମ୍ବର ୧୪*

ପୋଲାଣ୍ଡ

୮. ଯେତେବେଳେ ସ୍କୁଲ୍ ସେବା ଏବଂ ମିଶନର କ୍ଷେତ୍ର ପାଲଟିଯାଏ | *ନଭେମ୍ବର ୨୧*

୯. ବାଇବଲ ଖୋଲିବା — ହୃଦୟ ଜିତିବା | *ନଭେମ୍ବର ୨୮*

୧୦. ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲ ଯାହା ଏକ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳୀ ପାଲଟିଗଲା | *ଡିସେମ୍ବର ୫*

ୟୁନାଇଟେଡ୍ କିଙ୍ଗଡମ୍

୧୧. ସଙ୍ଗୀତ ଯାହା ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦିଏ | *ଡିସେମ୍ବର ୧୨*

୧୨. ସଙ୍ଗୀତଠାରୁ ଆହୁରି କିଛି ଅଧିକ | *ଡିସେମ୍ବର ୧୯*

୧୩. ସେବା ପାଇଁ ସମର୍ପିତ | *ଡିସେମ୍ବର ୨୬*

ହେଲସିଙ୍କିର ରାସ୍ତାରେ ପରିବାରର ସନ୍ଧାନ

ଫିନଲ୍ୟାଣ୍ଡ |ଅକ୍ଟୋବର ୩

ଜେନି

ଫିନଲ୍ୟାଣ୍ଡର ହେଲସିଙ୍କି ସହରର ଏକ ଶୀତଦିନିଆ ସକାଳେ ଜେନି (Jenny) କୌଣସି ଗିର୍ଜାଗୃହ ଖୋଜୁନଥିଲେ, ସେ କେବଳ କିଛି ଭଲ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ବନ୍ଧୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ।

ସେତେବେଳେ ଜେନିଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ କେବଳ ତିନି ମାସ ହୋଇଥାଏ। ନିଜ ମା'ଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ସମୟରେ, ସେ ସହରର ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ଚାଲି ମନେ ମନେ ବନ୍ଧୁ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ। ହଠାତ୍ ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରାସ୍ତା ଦେଇ ଯିବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଉଛନ୍ତି।

ସେହି ଗୋଟିଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ତାଙ୍କ ଜୀବନ ବଦଳାଇ ଦେଲା।

ସେହି ରାସ୍ତାରେ ସେ 'ଓଇକସ୍ ହାଉସ୍' 'OIKOS House' (ହେଲସିଙ୍କିର ଏକ ସେଭେନ୍‌ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଗ୍ରୁପ୍) ର କିଛି ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଜେନିଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, "ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ କେବେ କେହି କବିତା ଲେଖିଛନ୍ତି କି?" ଜେନି 'ନା' କହିବାରୁ, ସେ ତାଙ୍କୁ ତିନୋଟି ଶବ୍ଦ ମାଗିଲେ, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ଥିଲା "ଶାନ୍ତି"।

କଥାବାର୍ତ୍ତା ସମୟରେ ଜେନି କହିଲେ ଯେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି। ସେଠାରେ ଥିବା ଲିଣ୍ଡା ନାମ୍ନୀ ଜଣେ ମହିଳା ତାଙ୍କୁ 'ଅଇକସ୍ ହାଉସ୍' ବିଷୟରେ କହିଲେ ଏବଂ ଗିର୍ଜାକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ।

ପ୍ରଥମେ ଜେନି ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ସେହି ରାସ୍ତା ଦେଇ ଆଣିଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଉପରେ ଜେନିଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା। ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ପରେ ସେ 'ଅଇକସ୍ ହାଉସ୍' ର କବାଟ ଖଟଖଟେଇଲେ।

ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଆଦର ଓ ସ୍ନେହର ସହ ସ୍ୱାଗତ କରାଗଲା। ପ୍ରାର୍ଥନା, ଆଲୋଚନା ଏବଂ ଆତ୍ମୀୟତା ମଧ୍ୟରେ ଅଜଣା ଲୋକମାନେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ତାଙ୍କର ନିଜର ହୋଇଗଲେ। ଜେନି କୁହନ୍ତି, "ମୋତେ ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ ହିଁ ଏହା ନିଜ ପରିବାର ପରି ଲାଗିଲା। ତେଣୁ ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲି।"

ଜେନିଙ୍କ ବାପା-ମା' ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ଥିଲେ, ତେଣୁ ଛୋଟବେଳୁ ଗିର୍ଜା ଯିବା ତାଙ୍କ ଜୀବନର ନିୟମିତ ଅଂଶ ନଥିଲା। ବଡ଼ ହେବା ପରେ ସେ ଏକ ଦୁଃଖଦ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କ ଯୋଗୁଁ ମାନସିକ ଭାବେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିଲେ। ନିରାଶ ହୋଇ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ, "ଯଦି ଆପଣ ସତରେ ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ।"

ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଲେ। ଯୀଶୁଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିଉଠିବା ପରେ ଜେନି ନିଜର ପୁରୁଣା ଦୁଃଖଦ ଜୀବନକୁ ପଛରେ ଛାଡ଼ି ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲେ। ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ମନରୁ ସବୁ ରାଗ ଓ ତିକ୍ତତା ଦୂର କରିଦେଲେ। ସେ ନିଜର ପୁରାତନ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିପାରିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ ବିଷୟରେ ଜଣାଇଲେ। ନିଜ ଶକ୍ତିରେ କେବେ ବି ଏପରି କରିପାରି ନ ଥାନ୍ତି ବୋଲି ବୁଝି ପାରିଲେ।

ଅଇକସ୍ ହାଉସ୍ ରେ ଜେନିଙ୍କର 'ତିମି' (Timi) ଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ ହେଲା। ଦୁହିଁଙ୍କର ବନ୍ଧୁତା ପ୍ରେମରେ ପରିଣତ ହେଲା ଏବଂ ଜୁଲାଇ ୨୦୨୫ ରେ ସେମାନେ ବିବାହ କଲେ।

ଏହା ସହିତ ଜେନି 'ଆରାଇଜ୍ ଫିନଲାଣ୍ଡ' 'ARISE Finland' ନାମକ ତିନି ମାସିଆ ଧାର୍ମିକ ଶିକ୍ଷା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଭାଗ ନେଲେ। ସେଠାରେ ସେ ଶିଖିଲେ ଯେ **"ଈଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରେମ"।**

ଆଜି ଜେନି ହେଲସିଙ୍କି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିଶୁ ଶିକ୍ଷା (Early Childhood Education) ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି। ସେ ଏବଂ ଟିମି ଅଇକସ୍ ହାଉସ୍ ନିକଟରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି। ଅତୀତକୁ ମନେ ପକାଇ ଜେନି କୁହନ୍ତି, "ପ୍ରଥମେ ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁନଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଏବେ ଦେଖୁଛି—ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମୋତେ ସବୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଆଣିଛନ୍ତି।"

ମିଶନ୍ ସନ୍ଦେଶ: ଫିନଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଜେନିଙ୍କ ପରି ଅନେକ ଯୁବକ-ଯୁବତୀ ଏକ ଭଲ ପରିବାର ଓ ସଚ୍ଚା ବିଶ୍ୱାସର ସନ୍ଧାନରେ ଅଛନ୍ତି। ଏହି ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବଥ ଚାନ୍ଦା (Thirteenth Sabbath Offering) ର ଅଂଶବିଶେଷ ଓଇକସ୍ ହାଉସ୍ କୁ ପରିବାରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ଚର୍ଚ୍ଚ ଆରମ୍ଭ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ, ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ ଆତ୍ମୀୟତା ପାଇପାରିବେ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ଥିଲା ଏକ ସଂଗ୍ରାମ

ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡ, ଅକ୍ଟୋବର ୧୦

ଜୋ

ଜୋ (Joe) ଥରକୁ ଥର ଫେରିଯିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ। ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡର ହେଲସିଙ୍କିରେ ଥିବା "ଓଇକୋସ୍ ହାଉସ୍" (OIKOS House) କୁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଶନିବାର ସକାଳେ ଯିବା ସମୟରେ, ତାଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ବହୁତ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଓ ବାଧା ଆସୁଥିଲା। ସେ ନିକଟରେ ନିଜର ବିଶ୍ୱାସର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଘରୁ ବାହାରି ରେଳ ଷ୍ଟେସନକୁ ଯିବା, ଟ୍ରେନରେ ବସିବା ଏବଂ ତା'ପରେ ଏକ ଅଜଣା ଘର ଆଡ଼କୁ ଚାଲି ଚାଲି ଯିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରବଳ ଚିନ୍ତା ଓ ଭୟ ଘାରିଥିଲା।

"ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସଂଗ୍ରାମ ଥିଲା," ଜୋ ମନେ ପକାଇ କହନ୍ତି। "ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସଂଗ୍ରାମ ବିଷୟରେ ଜାଣି ନଥିଲି—କିନ୍ତୁ ଏବେ ମୁଁ ଜାଣିଛି ଯେ କୌଣସି ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତି ମୋତେ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ଦେଉ ନଥିଲା।"

ଷ୍ଟେସନରୁ ସେହି ଘରକୁ ଚାଲି ଚାଲି ଯିବା ପାଇଁ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ସମୟ ଲାଗିବା କଥା। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ଲାଗିଗଲା—ଏବଂ ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେ ତିନି ଥର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ।

କବାଟ ବାହାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଜୋ ଟିକିଏ ଦ୍ୱିଧାରେ ପଡ଼ିଗଲେ। ସେ ଭାବିଲେ, ଯଦି ଏହା ଭୁଲ୍ ସ୍ଥାନ ହୋଇଥାଏ? ଯଦି ସେମାନେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ ନ କରନ୍ତି? ସେ ଡୋରବେଲ୍ ବଜାଇ ନିଜକୁ କହିଲେ ଯେ ଯଦି ପାଞ୍ଚ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରେ କେହି କବାଟ ନ ଖୋଲନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଘରକୁ ଫେରି ପଳାଇବେ।

କିନ୍ତୁ ତୁରନ୍ତ କବାଟ ଖୋଲିଗଲା।

ସେଠାରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କର ହସଖୁସି ଓ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ୱାଗତ ଦେଖି ଜୋଙ୍କ ମନରୁ ସବୁ ଭୟ ଗାଏବ ହୋଇଗଲା। "ତାହା ଯେପରି ଏକ ବାଧା ପାରି ହେବା ଭଳି ଥିଲା," ସେ କହନ୍ତି। "ଭିତରକୁ ପାଦ ଦେବା ମାତ୍ରେ ମୋର ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଗଲା।"

ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଗିର୍ଜା (ଚର୍ଚ୍ଚ) ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା ଅନୁଭୂତ ହେଲା।

ସେହି କବାଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଜୋଙ୍କ ଯାତ୍ରା ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡ ଆସିବା ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ଥାଇଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଜୋଙ୍କ ବାପା ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡର ଓ ମା' ଥାଇଲ୍ୟାଣ୍ଡର ଥିଲେ। ସେ ନିଜ ବାଲ୍ୟକାଳର ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ (Adventist) ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପାଠ ପଢ଼ିଥିଲେ। ସେ ବାଇବଲ କାହାଣୀ ଶିଖିଥିଲେ, ପ୍ରାର୍ଥନା ସଙ୍ଗୀତ ଗାଇଥିଲେ ଏବଂ ଖାଇବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ—କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୂରର କଥା ପରି ଲାଗୁଥିଲା।

"ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି," ସେ କହନ୍ତି। "କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ଜାଣି ନଥିଲି।"

ଜୋଙ୍କୁ ୧୩ ବର୍ଷ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ତାଙ୍କ ମା'ଙ୍କର ପରଲୋକ ହୋଇଗଲା। ମୃତ୍ୟୁର କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ମା' ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହି କ୍ଷତି ଜୋଙ୍କୁ ଗଭୀର ନିରାଶା ଓ ତିକ୍ତତାରେ ଭରିଦେଲା। ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଉଥିବା ଯୁବ ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟ କିଛି ଦିନ ପରେ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ଉତ୍ତର ମିଳିଲାନାହିଁ।

"ମୋର ପ୍ରିୟ ମା'ଙ୍କୁ ଏବଂ ମୋର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ଜଣେ ପ୍ରେମମୟ ଈଶ୍ୱର କାହିଁକି ମୋ ପାଖରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଲେ, ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ନାହିଁ," ଜୋ କହନ୍ତି। "ତେଣୁ, ମୁଁ ସେହି ବାଟରୁ ଓହରି ଗଲି।"

ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ସେ ପାର୍ଟି, ମଦ୍ୟପାନ ଏବଂ ପରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାର୍ଗ ମାଧ୍ୟମରେ ଶାନ୍ତି ଓ ଆପଣାପଣ ଖୋଜିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ। କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ସ୍ଥାୟୀ ହେଲାନାହିଁ। ଯେଉଁ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଦିନେ କଷ୍ଟ ଭୁଲାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲା, ତାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଦୁଃଖକୁ ଆହୁରି ବଢ଼ାଇଦେଲା।

କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ବୟସର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ, ଜୋ ନିଜକୁ ବହୁତ ଶୂନ୍ୟ ଓ କ୍ଲାନ୍ତ ଅନୁଭବ କଲେ। ମାନସିକ ଅବସାଦ (Depression) ଓ ଚିନ୍ତା ତାଙ୍କୁ ଗଭୀର ଭାବେ ପୀଡ଼ିତ କଲା, ଏବଂ ପ୍ରେମସମ୍ପର୍କ ଭାଙ୍ଗିଯିବା ପରେ ତାଙ୍କ ନିରାଶା ଆହୁରି ବଢ଼ିଗଲା।

"ଗୋଟିଏ ରାତିରେ ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେ ଏହି ଦୁନିଆରେ ମୋ ପାଇଁ ଆଉ କିଛି ବାକି ନାହିଁ," ସେ କହନ୍ତି।

ଜୋ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ କଠିନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜରିତ ହେଲା: ପ୍ରାର୍ଥନା କର।

"ସେହି ପ୍ରାର୍ଥନା କାହା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା, ମୁଁ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣିଥିଲି—ପିଲାଦିନେ ମୁଁ ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଶିଖିଥିଲି, ସିଏ ହିଁ ଥିଲେ," ଜୋ କହନ୍ତି।

ସେହି ରାତିରେ ଜୋ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନ୍ତରିକତା ଓ ଆକୁଳତାର ସହ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ନୂତନ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ନିବେଦନ କଲେ। ମାସ ମାସ ଧରି ଅନିଦ୍ରା ହେତୁ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିବା ଜୋ, ସେହି ରାତିରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲେ।

ସକାଳେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଉଠିଲେ, ସବୁକିଛି ବଦଳି ଯାଇଥିଲା।

"ମୋର ମାନସିକ ଅବସାଦ ଗାଏବ ହୋଇଯାଇଥିଲା," ସେ ସରଳ ଭାବେ କହନ୍ତି। "ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ଯେ ଏହା ମୋ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କୃପା ଥିଲା।"

କିଛି ଦିନ ପରେ, ଶୀତଦିନର ସକାଳ ଅନ୍ଧାରରେ ସାଇକେଲ୍ ଚଲାଇ କାମକୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ଜୋଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଗୋଟିଏ ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦ ଭରିଗଲା। "ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ମୋ ପାଇଁ କିରଣ ଦେଉଛି," ସେ କହନ୍ତି। ଏକ କୃତଜ୍ଞ ହୃଦୟ ନେଇ ସେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କଲେ।

ଏହାର କିଛି ଦିନ ପରେ, ଜୋଙ୍କୁ "ଓଇକୋସ୍ ହାଉସ୍" ଆସିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମିଳିଲା।

"ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ କେବେ ଏପରି ଗିର୍ଜାର ଅନୁଭବ ପାଇ ନଥିଲି," ସେ କହନ୍ତି। "ଲୋକମାନେ ମୋ କଥା ଶୁଣିଲେ। ସେମାନେ ମୋ ଜୀବନର କାହାଣୀ ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁଲେ। ସେଠାରେ କୌଣସି ବିଚାର ବା ସମାଲୋଚନା ନଥିଲା—କେବଳ ଆପଣାପଣ ଥିଲା।"

ସେହି ପ୍ରଥମ ଶନିବାରରେ ଜୋ ବହୁତ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଠାରେ ରହିଲେ ଏବଂ ଆନ୍ତରିକତାର ସହ ଯତ୍ନ ନେଉଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସହ ନିଜର କାହାଣୀ ବାରମ୍ବାର ବାଣ୍ଟିଲେ। ସେହି ଦିନଠାରୁ ସେ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ସେ ନିଜର ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିବାର ପାଇଯାଇଛନ୍ତି।

ଜୋ କହନ୍ତି, "ମୋତେ ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଭାବିତ କଲା, ତାହା ହେଉଛି ଓଇକୋସ୍ କେବଳ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ବିଷୟରେ କଥା ହୁଏନାହିଁ—ଏହା ତାହା ନିଜ ଜୀବନରେ ପାଳନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ।"

ସେହି ଆପଣାର ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ଗୋଷ୍ଠୀର ଉତ୍ସାହ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ପାଇ, ଜୋ ନିଜ ଜୀବନରେ ଏକ ନୂଆ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅନୁଭବ କଲେ। ଆଜି ସେ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର (Theology) ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଜଣେ ଧର୍ମପ୍ରଚାରକ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି। ତାଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ହେଉଛି ଓଇକୋସ୍ ହାଉସ୍‌ରେ ସେବା କରିବା ଏବଂ ନୂତନ ଗିର୍ଜା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା—ଯେପରି ଆପଣାପଣ ଖୋଜୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଭବ ପାଇପାରିବେ।

"ଏହି ଘରଟି କେବଳ ଏକ ମାଧ୍ୟମ," ଜୋ ଭାବି କହନ୍ତି। "ପ୍ରକୃତ କଥା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ—ଏବଂ ମୋ ଜୀବନକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଥିବା ସେହି ପ୍ରେମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା।"

ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ, ଜୋ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତ ଦେଖିପାରନ୍ତି—ପିଲାଦିନର ବିଶ୍ୱାସରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସେହି କଠିନ ଯାତ୍ରା ଏବଂ ଶେଷରେ ଏକ ଆପଣାର ଘର ପାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ।

ଜୋଙ୍କ ଏହି ଯାତ୍ରା ଆମକୁ ମନେ ପକାଇଦିଏ ଯେ ବିଶ୍ୱାସ ଖୋଜିବା ପ୍ରାୟତଃ ଏକ ଭଲ ସମାଜ ବା ଆପଣାପଣର ଗୋଷ୍ଠୀ ପାଇବାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ। ଓଇକୋସ୍ ହାଉସ୍ ଭଳି ସେବା ମାଧ୍ୟମରେ, ଈଶ୍ୱର ଏପରି ଏକ ସ୍ଥାନ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ଏକାକୀପଣ, ସନ୍ଦେହ ବା ଭୟରେ ପୀଡ଼ିତ ଲୋକମାନେ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାପଣ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରେମର ସ୍ପର୍ଶ ପାଇପାରିବେ। ଏହି ତ୍ରିମାସର 'ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବାଥ ଦାନ' (Thirteenth Sabbath Offering) ର କିଛି ଅଂଶ ଓଇକୋସ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ଏବଂ ଆଗାମୀ ପିଢ଼ି ପାଇଁ ନୂତନ ଗିର୍ଜା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ। ଆପଣଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାନ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ।

ମୋ ଜୀବନ ବଦଳାଇ ଦିଅ

ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡ, ଅକ୍ଟୋବର ୧୭

ମାଇକେଲ

"ଯଦି ଆପଣ ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ମୋ ଜୀବନ ବଦଳାଇ ଦିଅନ୍ତୁ।"

ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସରେ ଫସି ରହିଥିବା ଏବଂ ସେଥିରୁ ବାହାରି ନପାରୁଥିବା ଜଣେ ନିରାଶ ଯୁବକର ଏହା ଏକ ସରଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ଥିଲା।

ମାଇକେଲ ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡର ଏକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ପରିବାରରେ ବଡ଼ ହୋଇଥିଲେ। ସେ ବାପାଙ୍କ ପଟୁ ଚତୁର୍ଥ ପିଢ଼ିର 'ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ' ଥିଲେ। ତାଙ୍କ ମାଆ, ମାଇକେଲଙ୍କ ବାପାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାର କିଛି ଦିନ ପରେ ଏକ ଧର୍ମସଭାରୁ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ। ପରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଗର୍ଭବତୀ ଥିବା ଜାଣିଲେ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏକ ନୀରବ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲେ: ମୁଁ ଏହି ସନ୍ତାନକୁ ଆପଣଙ୍କ ସେବାରେ ସମର୍ପଣ କରିବି।

ଜଣେ ଛୋଟ ପିଲା ଭାବରେ, ମାଇକେଲ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନବୁଝି ମଧ୍ୟ ସେହି ସମର୍ପଣକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଥିଲେ। ତିନି ବର୍ଷ ବୟସରେ ସେ ନିଜ ଘରର ବୈଠକ ଘରେ ପାଷ୍ଟର ହେବାର ଅଭିନୟ କରି "ଘରୋଇ ଚର୍ଚ୍ଚ" ଚଳାଉଥିବା କଥା ତାଙ୍କର ମନେଅଛି। ୧୧ ବର୍ଷ ବୟସରେ ତାଙ୍କର ବାପ୍ତିସ୍ମ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମାର୍ଗଦର୍ଶନକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଏହାର କିଛି ଦିନ ପରେ, ତାଙ୍କ ପରିବାର ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡର ଏକ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳକୁ ଚାଲିଗଲେ। ସେଠାରେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ ବହୁତ ଛୋଟ ଥିଲା ଏବଂ ମାଇକେଲ ଜଣେ ବିଶ୍ୱାସୀ ଓ ସଂଖ୍ୟାଲଘୁ ଭାବରେ ନିଜକୁ ଏକାକୀ ଅନୁଭବ କଲେ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ସହ ମିଶିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ, ସେ କିଶୋର ବୟସରୁ ହିଁ ସିଗାରେଟ୍ ପିଇବା, ମଦ୍ୟପାନ କରିବା ଏବଂ ପାର୍ଟି କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ସପ୍ତାହାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ମଦରେ କଟୁଥିଲା, ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ଶନିବାର ଦିନ (ସାବତ ଦିନ) ସେ ମଦ ନିଶାର ପ୍ରଭାବରେ ଚର୍ଚ୍ଚର ପଛ ଧାଡ଼ିରେ ବସୁଥିଲେ। ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା କେବେ ଛାଡ଼ି ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ସାଂସାରିକ ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟରେ ସେ ନିଜକୁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପାଇଲେ।

ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଗ୍ରୀଷ୍ମକାଳୀନ ଶିବିର (ସମର କ୍ୟାମ୍ପ) ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଜୀବନରେଖା ପାଲଟିଥିଲା। ପ୍ରତିବର୍ଷ, ମାଇକେଲ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ ହେଉଥିଲେ - କିନ୍ତୁ ସ୍କୁଲକୁ ଫେରିବା ପରେ, କେବଳ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ତାଙ୍କର ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକୁ ବଦଳାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନଥିଲା। ୧୫ ବର୍ଷ ବୟସ ସୁଦ୍ଧା, ତାଙ୍କର ସଂଘର୍ଷ ସବୁଠାରୁ ଗମ୍ଭୀର ମୋଡ଼ରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା। "ମୁଁ ଏପରି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲି ଯାହା ପାଇଁ ମୁଁ ଅନୁତାପ କରୁଥିଲି," ସେ ମନେ ପକାନ୍ତି। "ଏହା ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯୁଦ୍ଧ ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା।"

ଗୋଟିଏ କ୍ୟାମ୍ପରେ, ଜଣେ ଅତିଥି ବକ୍ତା ନିଜ ଜୀବନ ବଦଳିବାର କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଥିବା ବେଳେ ମାଇକେଲ ତାହା ଶୁଣିଲେ। ପଛ ଧାଡ଼ିରେ ବସି ମାଇକେଲ ଭାବିଲେ, ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ୨୫ ବର୍ଷ ହେବ, ମୁଁ ମୋ ଜୀବନକୁ ସୁଧାରି ନେବି। ସେତେବେଳେ ବି, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଭିତରେ, ସେ ଏକ ନୀରବ ଆହ୍ୱାନ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ -ଏପରି ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯାହାକୁ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବୁଝାଇ ପାରୁ ନଥିଲେ କିମ୍ବା ଏଡ଼ାଇ ମଧ୍ୟ ପାରୁ ନଥିଲେ। ଜୀବନର ମୋଡ଼ ଆତ୍ମ-ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ଆତ୍ମ-ସମର୍ପଣ ଦ୍ୱାରା ଆସିଥିଲା।

ଗୋଟିଏ ବିଳମ୍ବିତ ରାତିରେ, ପାର୍ଟି କରିସାରିବା ପରେ, ମାଇକେଲ ଏକ ରେଳ ଷ୍ଟେସନରେ ନିଜ ଛାଇକୁ ଦେଖି ନିଜକୁ ପଚାରିଲେ, ମୁଁ କ'ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି? ନିଜ ହଷ୍ଟେଲ ରୁମକୁ ଫେରି ସେ ସଙ୍କୋଚତାର ସହ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ: "ହେ ଈଶ୍ୱର, ମୁଁ ଏହି ଜୀବନଶୈଳୀକୁ ଭଲପାଏ। ମୁଁ ବଦଳିବାକୁ ବି ଚାହୁଁନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆପଣ ଚାହାଁନ୍ତି, ମୋର ସମ୍ମତି ଅଛି।"

ଏହାର କିଛି ଦିନ ପରେ, ସେ ପୁଣି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ: "ଯଦି ଆପଣ ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ମୋ ଜୀବନ ବଦଳାଇ ଦିଅନ୍ତୁ।"

ଈଶ୍ୱର ଉତ୍ତର ଦେଲେ—କୌଣସି ନାଟକୀୟ ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ନୀରବ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା। ମାଇକେଲ ନିଜ ଭିତରେ ଏକ ଭିନ୍ନ ଜୀବନ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଭବ କଲେ। ସେ ନିଜର ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହ ନେଉଥିବା ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହ ସମୟ ବିତାଇବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଗୋଟିଏ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ, ସେମାନଙ୍କ ସହ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପରେ, ସେ କୌଣସି ବିଶେଷ ଭାବନା ଅନୁଭବ କଲେ ନାହିଁ—ତଥାପି ସବୁକିଛି ବଦଳିଗଲା। "ମୁଁ କିଛି ଅନୁଭବ କରିନଥିଲି," ସେ କହିଲେ, "କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଉ ପୂର୍ବ ଭଳି ହୋଇ ରହିନଥିଲି।"

ଏହାର ଅଳ୍ପ ଦିନ ପରେ, ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ। ଗୋଟିଏ ଶନିବାର ଅପରାହ୍ନରେ, ବୋର ହୋଇ ଏକ ସପିଂ ମଲ୍‌ରେ ବୁଲୁଥିବା ବେଳେ, ମାଇକେଲ ଅଜଣା ଲୋକଙ୍କ ସହ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ କଥା ହେବା ପାଇଁ ଭିତରୁ ପ୍ରେରଣା ଅନୁଭବ କଲେ। ଯଦିଓ ସେ ନିଜକୁ ଯୋଗ୍ୟ ମନେ କରୁନଥିଲେ, ସେ ତାହା କଲେ। ସେ କଥା ହେବା ବେଳେ, ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସ ଦିନେ ଦୂରର ମନେହେଉଥିଲା, ତାହା ହଠାତ୍ ସତ୍ୟ ହୋଇଗଲା। "ମୁଁ କହୁଥିବା ବେଳେ ଈଶ୍ୱର ମୋତେ ସିଖାଉଥିବା ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା," ସେ କହିଲେ।

ସେହି ଅନୁଭୂତି ଧର୍ମସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କ ଯାତ୍ରାର ଆରମ୍ଭ ଥିଲା।

ହାଇସ୍କୁଲ ପରେ, ମାଇକେଲ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ ଏକ ମିଶନ ତାଲିମ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗଦେଲେ। ସେଠାରେ, ତାଙ୍କ ମନରେ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଆକାର ନେଲା: ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରି ଏକ ନୂଆ ଚର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା। ୨୦୧୯ ରେ, ସେ ଚର୍ଚ୍ଚ ନେତାମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ କଲେ ଏବଂ ହେଲସିଙ୍କିରେ ଏକ ନୂତନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଯୋଜନାରେ ସାମିଲ ହେଲେ।

ତା'ପରେ ଆସିଲା ୨୦୨୦।

ମହାମାରୀ ସବୁ ଯୋଜନା ଅଟକାଇ ଦେଲା, ମାଇକେଲଙ୍କୁ ବିଦେଶରେ ଥିବା ତାଙ୍କ ଗର୍ଲଫ୍ରେଣ୍ଡଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା କରିଦେଲା, ତାଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ଖରାପ କଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଗଭୀର ନିରାଶା ଭିତରକୁ ଠେଲିଦେଲା। ନିଦ୍ରାହୀନ ଏବଂ ଏକାକୀ ହୋଇ, ଈଶ୍ୱର କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ଏତେ ଆଶା ଦେଇ ପୁଣି ଛଡ଼ାଇ ନେଲେ ବୋଲି ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ। ତଥାପି ସେହି ସମୟରେ ବି, ଈଶ୍ୱର ନୀରବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ।

ସେହି ଗ୍ରୀଷ୍ମଋତୁରେ, ଏକ ଛୋଟ ଦଳ ଗଠନ ହେଲା। ତା'ପରେ ଗୋଟିଏ ମାସରୁ କମ୍ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଘର ମିଳିଗଲା। ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୨୦ ସୁଦ୍ଧା, 'ଓଇକୋସ୍ ହାଉସ୍' (Oikos House) ର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଗଲା।

ବିଶ୍ୱାସର ଏକ ଛୋଟ ପଦକ୍ଷେପ ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଏବେ ଏକ ଜୀବନ୍ତ 'ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ' ଚର୍ଚ୍ଚରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି। ପ୍ରତି ଶନିବାର, ଯୁବକଯୁବତୀମାନେ ବାଇବେଲ ଅଧ୍ୟୟନ, ଆରାଧନା, ଏକାଠି ଭୋଜନ ଏବଂ ବନ୍ଧୁତା ପାଇଁ ଏହି ଘରେ ଏକାଠି ହୁଅନ୍ତି। ୩୦ ରୁ ଅଧିକ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ପୃଷ୍ଠଭୂମିର ଲୋକମାନେ ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି, ଯାହା ଏକ ଆତ୍ମୀୟ ଓ ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯେଉଁଠି ବିଶ୍ୱାସ ସତ୍ୟ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ।

ବିଗତ ଛଅ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ, ଶହ ଶହ ଲୋକ ଓଇକୋସ୍ ହାଉସ୍ ଦେଇ ଗତି କରିଛନ୍ତି। ଅନେକ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି। ଅନ୍ୟମାନେ ବିଶ୍ୱାସରେ ଆହୁରି ମଜବୁତ୍ ହୋଇ ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଛନ୍ତି। ଦିନେ ନିଜର ଆଶ୍ରୟ ଖୋଜୁଥିବା ଯୁବକଯୁବତୀମାନେ ଏଠାରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିବାର ପାଇଛନ୍ତି।

ମାଇକେଲ ଏବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖିପାରୁଛନ୍ତି। ଆଜି, ଓଇକୋସ୍ ହାଉସ୍ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଅଣ୍ଟୁନାହିଁ। ଏବେ ସ୍ୱପ୍ନ ଆହୁରି ବଡ଼: ଅନ୍ୟ ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଏବଂ ନୂତନ ପିଢ଼ିର ଯୁବ ନେତାମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ିତୋଳିବା, ଯେଉଁମାନେ ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡ ଏବଂ ତା' ବାହାରେ ସେବା କରିବେ।

ଏହି ତ୍ରୈମାସିକରେ, 'ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବତ ଦାନ' (Thirteenth Sabbath Offering) ର ଏକ ଭାଗ ଓଇକୋସ୍ ହାଉସ୍‌ରୁ ବାହାରୁଥିବା ଭବିଷ୍ୟତର ଚର୍ଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ—ଯେଉଁଠାରେ ଖାଇବା ଟେବୁଲରେ ବିଶ୍ୱାସ ଜୀବନ୍ତ ହୁଏ, ପ୍ରାର୍ଥନା ସଙ୍କୋଚ ହୁଏ, ଏବଂ ଜୀବନ ବଦଳିଯାଏ।

କେବେବି ଏକା ନୁହେଁ
କ୍ରୋଏସିଆ, ଅକ୍ଟୋବର ୨୪
ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୨, ୨୦୨୦ ସକାଳ ପାଞ୍ଚଟା ସମୟରେ ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ ହଠାତ୍ ଉଠିପଡ଼ିଲେ। ସେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଉଠିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା—ଏବଂ ଗୀତ ଗାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ମନରେ ଏକ ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା ଜାଗ୍ରତ ହେଲା।
ସେ ନୀରବରେ ଶଯ୍ୟାରୁ ଉଠି ନିଜର ଗିଟାର୍ ଉଠାଇ ନେଲେ ଏବଂ ଗାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ, "ମୁଁ କେବେବି ଏକା ନୁହେଁ, ମୁଁ କେବେବି ଏକା ନୁହେଁ..."
ପରବର୍ତ୍ତୀ ତିରିଶ ମିନିଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସେହି ସମାନ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ବାରମ୍ବାର ଗାଉଥିଲେ। ସେ କାହିଁକି ଗାଉଛନ୍ତି, ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ।
ତା'ପରେ ସେ ନିଜ ଖଟ ପାଖରେ ଆଣ୍ଠେଇ ପଡ଼ି କୋଭିଡ୍-୧୯ ମହାମାରୀ ସମୟରେ ଚାଲିଥିବା ଅନଲାଇନ୍ ଧର୍ମପ୍ରଚାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ପ୍ରତିଦିନ ସେ ନିଷ୍ଠାର ସହ ଆଶାର ସନ୍ଦେଶ ସିଧାପ୍ରସାରଣ (ଲାଇଭ୍ଷ୍ଟ୍ରିମ୍) କରୁଥିଲେ, ତଥାପି ଦେଖୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମ୍ ଥିଲା। ଈଶ୍ୱର ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଏହି ସଭାଗୁଡ଼ିକୁ ଲୋକଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବେ, ସେଥିପାଇଁ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ।
କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ପୁଣି ଖଟକୁ ଫେରିଗଲେ। ପିଠି ଆଉଜାଇ ଶୋଇ, ଦୁଇ ହାତ ଆକାଶ ଆଡ଼କୁ ଟେକି ସେ ନିଜ ଚର୍ଚ୍ଚର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜାରି ରଖିଲେ। ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଯେ ସେ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ଦିଅନ୍ତୁ, ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ନିଜ ପାଖେ ପାଖେ ରଖନ୍ତୁ।
ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ ଐତିହାସିକ ଜାଗ୍ରେବ୍-୧ 'ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ' ଚର୍ଚ୍ଚରେ ସେବା କରୁଥିଲେ—ଯାହା କ୍ରୋଏସିଆର ପ୍ରଥମ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ମଣ୍ଡଳୀ ଥିଲା। ୧୯୩୫ ମସିହାରେ ନିର୍ମିତ, ଏହା ରାଜଧାନୀ ସହରରେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନିଜସ୍ୱ ଉପାସନା ସ୍ଥଳ ଥିଲା। ଆଇନଗତ ଓ ସାମାଜିକ ଆହ୍ୱାନ ସମୟରେ ନିଷ୍ଠାବାନ୍ ସଦସ୍ୟମାନେ ଏହାକୁ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ। ଏହି ବିଲ୍ଡିଂ କମ୍ପ୍ଲେକ୍ସରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଦୁଇମହଲା ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହ, ସାବତ ସ୍କୁଲ୍ ଘର, ଅଫିସ୍, ଲାଇବ୍ରେରୀ, ପ୍ରକାଶନ ସ୍ଥାନ ଏବଂ ସୀଧାସଳଖ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହ ଉପରେ କିଛି ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଥିଲା।
ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ ସେହି ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟଗୁଡ଼ିକରୁ ଗୋଟିଏରେ ରହୁଥିଲେ।
ସକାଳ ୬:୩୪ ରେ, ସେ ଶୋଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ବେଳେ ପୂରା ବିଲ୍ଡିଂଟି ଭୀଷଣ ଭାବରେ ହଲିବାକୁ ଲାଗିଲା।
କବାଟ-ଆଲମାରୀଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲା। କାନ୍ଥଗୁଡ଼ିକରେ ଫାଟ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା। ତାଙ୍କ ତଳେ ଭୂମି କମ୍ପିବାକୁ ଲାଗିଲା।
କିନ୍ତୁ ସେ ଶାନ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ। ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସହିତ ଅଛନ୍ତି। ସେ ଗାଉଥିବା ସେହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଲା: ମୁଁ କେବେବି ଏକା ନୁହେଁ।
"ହେ ଈଶ୍ୱର, ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି," ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ। "ଯଦି ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ବି ହୁଏ।"
କମ୍ପନ ଥମିବା ପରେ, ପାଖ ବିଲ୍ଡିଂଗୁଡ଼ିକରୁ ଚିତ୍କାର ଶୁଣାଗଲା। ସେହି ଭୂକମ୍ପ ଜାଗ୍ରେବ୍ ସହରକୁ ଭୀଷଣ ଭାବେ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ କରିଥିଲା। ଶୀଘ୍ର ଲୁଗାପଟା ପିନ୍ଧି, ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ ବାହାରକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲେ, ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କଲେ ଏବଂ ଭୟଭୀତ ରହୁଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଶାନ୍ତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ। ସହରର ଅନେକ ବିଲ୍ଡିଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଐତିହାସିକ ଜାଗ୍ରେବ୍ ୧ ଚର୍ଚ୍ଚ ଗୃହ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ ଥିଲା।
ସକାଳ ୧୦:୦୦ ସୁଦ୍ଧା, ତାଙ୍କ ଫୋନ୍ ବାଜିବାକୁ ଲାଗିଲା। ଚିନ୍ତିତ ପରିବାର ଲୋକେ ତାଙ୍କୁ ସହର ଛାଡ଼ିବାକୁ ନିବେଦନ କଲେ।
"ତୁମେ ଘରକୁ ପଳାଇଆସ," ତାଙ୍କ ମାଆ କହିଲେ। "ସେମାନେ ଜାଗ୍ରେବ୍ ବନ୍ଦ କରିଦେବେ।"
କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯିବା ବୁଦ୍ଧିମାନର କାମ ହେବ ଭାବି, ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ ବ୍ୟାଗ୍ ପ୍ୟାକ୍ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।
ତା'ପରେ ସେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରେରଣା ଅନୁଭବ କଲେ: ତୁମେ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛ?
"ଘରକୁ," ସେ ବାହାରକୁ କହିଲେ।
କିନ୍ତୁ ସେହି ପ୍ରେରଣା ପୁଣି ଆସିଲା: ନା, ତାହା ବନ୍ଦ କର। ନିଜ ଅଫିସ୍‌କୁ ଯାଅ।
ସେଠାରେ କ'ଣ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ତାହା ନଜାଣି ମଧ୍ୟ ସେ କଥା ମାନିଲେ।
ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲାନି, ତାଙ୍କ ଅଫିସ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁରକ୍ଷିତ ଥିଲା। ଏପରିକି ଧର୍ମପ୍ରଚାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ସିଧାପ୍ରସାରଣ (ଲାଇଭ୍ଷ୍ଟ୍ରିମ୍) ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ଛୋଟ ଷ୍ଟୁଡିଓର ମଧ୍ୟ କିଛି କ୍ଷତି ହୋଇନଥିଲା।
ଶୀଘ୍ର କନଫରେନ୍ସର ସଭାପତି (ପ୍ରସିଡେଣ୍ଟ) ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ। ଭୂକମ୍ପର ଭୟାବହତାକୁ ଦେଖି ସେ ଭାବିଥିଲେ ଯେ ଅନଲାଇନ୍ ସଭାଗୁଡ଼ିକୁ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ବନ୍ଦ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ।
କିନ୍ତୁ ଟେକ୍ନିସିଆନ୍‌ମାନେ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ପରୀକ୍ଷା କଲେ।

“ଆମେ ଆଜି ବି ପ୍ରସାରଣ କରିପାରିବା,” ସେମାନେ କହିଲେ।

ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ସଭାପତି ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ ଲାଇଭ୍ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛ?”

“ହଁ,” ସେ ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ। “ମୋତେ ଯିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ।“

ସେହି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ, କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ ହେବା ମାତ୍ରେ, ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଘଟଣା ଘଟିଲା। ଦର୍ଶକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ହଠାତ୍ ବହୁତ ବଢ଼ିଗଲା। ସେହି ଭୂକମ୍ପରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଆଶା ଖୋଜୁଥିବା ହଜାର ହଜାର ଲୋକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ।

“ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏପରି ଏକ ଭୟାନକ ଅନୁଭୂତି ଦେଇ ଗତି କରିବା ପରେ, ଅନେକ ଲୋକ ଏହାକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ସାହିତ ହେଉଥିଲେ,” ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ ପରେ କହିଥିଲେ। “ଏହାକୁ ଜାରି ରଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା। ଈଶ୍ୱର ସେହି ବିପତ୍ତିକୁ ଏକ ନୂତନ ଆରମ୍ଭ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କଲେ।“

ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ, ଅନଲାଇନ୍ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ବିସ୍ତାରିତ ହେଲା। ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ ଏବଂ କ୍ରୋଏସିଆର ଅନ୍ୟ କେତେକ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପାଷ୍ଟର ୟୁଟ୍ୟୁବ୍ (YouTube) ଚ୍ୟାନେଲ୍ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଯାହା ଆଜି ବି ଚାଲୁଛି—ଏହା ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚୁଛି ଏବଂ ଶହ ଶହ ଲୋକଙ୍କୁ ବାଇବେଲ ଅଧ୍ୟୟନ ଆଡ଼କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରୁଛି।

ଏହି ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିବା ଡିଜିଟାଲ୍ ସେବାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପାଷ୍ଟର ଡାରିଓ ଏବେ ‘ଟ୍ରାନ୍ସ-ୟୁରୋପୀୟ ଡିଭିଜନ୍’ ଅଧୀନରେ ଥିବା ‘ଆଡ୍ରିଆଟିକ୍ ୟୁନିଅନ୍ କନଫରେନ୍ସ’ର ମିଡିଆ ମିନିଷ୍ଟ୍ରି ଡାଇରେକ୍ଟର ଭାବରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି।

ଯଦିଓ ଜାଗ୍ରେବ୍ ୧ କମ୍ପ୍ଲେକ୍ସର କିଛି ଭାଗ ଭୂକମ୍ପରୁ ବଞ୍ଚିଯାଇଥିଲା, ଐତିହାସିକ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାହାକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା। ତଥାପି ଚର୍ଚ୍ଚର ସଦସ୍ୟମାନେ ଅଟକି ଯାଇନାହାନ୍ତି। ସେମାନେ ଅସ୍ଥାୟୀ ସ୍ଥାନରେ ଏକାଠି ହୋଇ, ନିଷ୍ଠାର ସହ ଉପାସନା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ନିର୍ମାଣ କରିବାର ଆଶା ରଖି ନିଜ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ସହ ଆଶା ବାଣ୍ଟୁଛନ୍ତି।

ଏହି ତ୍ରୈମାସିକରେ, ଆପଣଙ୍କର ‘ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବତ ଦାନ’ (Thirteenth Sabbath Offering) ଜାଗ୍ରେବ୍ ୧ ଚର୍ଚ୍ଚ ପରିବାର ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହ ନିର୍ମାଣରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ—ଏପରି ଏକ ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରେ ଉପାସନା, ଧର୍ମପ୍ରଚାର ଏବଂ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପୁଣି ଥରେ ସମୃଦ୍ଧ ହୋଇପାରିବ।

କ୍ରୋଏସିଆର ଆମର ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ କେବଳ କାନ୍ଥ ନୁହେଁ, ବରଂ ସହର ପାଇଁ ଆଶାର ଏକ କେନ୍ଦ୍ର ପୁନର୍ବାର ଗଢ଼ିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିବାରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ।

ମୋତେ ସତ୍ୟ ଦେଖାଅ
କ୍ରୋଏସିଆ, ଅକ୍ଟୋବର ୩୧
ନିକା

ଜାଗ୍ରେବ୍ ସହରର ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚ ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ସପ୍ତାହର କାର୍ଯ୍ୟଦିବସ ଅପରାହ୍ନଗୁଡ଼ିକରେ ହସଖୁସି ଏବଂ ଶାନ୍ତ ଏକାଗ୍ରତାର ପରିବେଶ ଭରିରହେ। ଏହି ସ୍ଥାନଟି "ପ୍ରିଲାଜ୍ ସ୍କୁଲ୍" (Prilaz School) ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା। ଗୋଟିଏ ଟେବୁଲ୍‌ରେ ନିକା ବସି ଜଣେ ପିଲାକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ ତା'ର କଠିନ ଗୃହକାର୍ଯ୍ୟ (ହୋମ୍‌ୱାର୍କ) ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି। ଅନ୍ୟ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ସେ ଅଟକିଯାଇ କୋମଳ ସ୍ୱରରେ ପଚାରୁଛନ୍ତି, "ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା କି?"

ପ୍ରତି ସପ୍ତାହରେ ପ୍ରାୟ ୧୨ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ପାଇଁ ନିକା କେବଳ ଜଣେ ଟ୍ୟୁସନ୍ ଶିକ୍ଷକ ନୁହଁନ୍ତି। ସେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ମଜବୁତ୍ ସାହାରା—ଯିଏ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣନ୍ତି, ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏହି କୋମଳମତି ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବାଟ ଦେଖାନ୍ତି।

ଦିନେ ଜଣେ ଛାତ୍ରର ମାଆ ହଠାତ୍ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଭର୍ତ୍ତି ହେଲେ। ପିଲାମାନେ ଭୟଭୀତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ। "ଚାଲ ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା," ନିକା ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲେ। ସେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ। ଏହାର କିଛି ଦିନ ପରେ, ମାଆ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲେ।

ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବେଶରେ ଖୁସି ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ପିଲା ଦିନେ କହିଲା, "ମୁଁ ବଡ଼ ହେଲେ ଏଠାରେ କାମ କରିବାକୁ ଚାହେଁ!"

ନିକାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହିସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ। "ମୁଁ ନିଜକୁ ବହୁତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କର ବହୁତ ନିକଟତର ଅନୁଭବ କରେ," ସେ କହନ୍ତି। "ମୁଁ ଜାଣେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ମୋତେ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି।"

କିନ୍ତୁ ମାତ୍ର କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ, ତାଙ୍କ ଜୀବନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଥିଲା।

କ୍ରୋଏସିଆର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକଙ୍କ ଭଳି, ନିକା ଦେଶର ପାରମ୍ପରିକ ଧର୍ମରେ ବଡ଼ ହୋଇଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଯୁବତୀ ବୟସରେ, ସେ ଜୀବନର ଗଭୀର ସତ୍ୟ ଖୋଜିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ତାଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜିଜ୍ଞାସା ତାଙ୍କୁ 'ନିଉ ଏଜ୍' (New Age) ଶିକ୍ଷା ଆଡ଼କୁ ନେଇଗଲା। ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟ-ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଭଳି ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ଜଟିଳ ପୂଜାପାଠରେ ଭାଗ ନେବା ପାଇଁ ଭାରତ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରମଣ କରିଥିଲେ।

"କିନ୍ତୁ ଏହା ଶୂନ୍ୟ ଥିଲା," ସେ ମନେ ପକାନ୍ତି। "କିଛି ବି ବଦଳିଲା ନାହିଁ। ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲି, କିନ୍ତୁ ସବୁକିଛି ପୂର୍ବଭଳି ରହିଲା।"

ଯାହା ତାଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟ ଦେଉଥିଲା, ତାହା ହେଉଛି ଆଚରଣ ଓ ଉଚ୍ଚାରଣ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଫରକ୍। "ସେମାନେ ଭଲ କଥା କହୁଥିଲେ," ସେ କହନ୍ତି, "କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ ସେହିଭଳି ଜୀବନ ବିତାଉ ନଥିଲେ।"

ନିରାଶ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବେ ଅଶାନ୍ତ ହୋଇ, ନିକା ଏକାକୀ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟହୀନ ଭାବେ କ୍ରୋଏସିଆ ଫେରିଆସିଲେ। ତା'ପରେ ଦିନେ, ସେ ଜଣେ ବୟସ୍କା ମହିଳାଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ।

ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ବାଇବେଲ ମିଳିଲା।

ଯେତେବେଳେ ସେ ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଗୋଟିଏ କଥା ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କଲା—'ସାବତ' (Sabbath – ବିଶ୍ରାମବାର)। ବାଇବେଲ୍‌ରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖାଥିଲା।

"ଆପଣ ଶନିବାର ଦିନ କାହିଁକି ଚର୍ଚ୍ଚ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ?" ସେ ପାଷ୍ଟରଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ।

"ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ," ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ। "ଏହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦିନ।"

କିନ୍ତୁ ନିକା ଯାହା ଜାଣିବାକୁ ପାଉଥିଲେ, ତାହାକୁ ଏଡ଼ାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ।

"ଏହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦିନ ନୁହେଁ," ସେ ଭାବିଲେ।

ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ: "ମୋତେ ସତ୍ୟ ଦେଖାଅ।"

ଇଣ୍ଟରନେଟ୍‌ରେ ଖୋଜୁଥିବା ବେଳେ, ନିକାଙ୍କୁ ଏକ ୟୁଟ୍ୟୁବ୍ (YouTube) ଚ୍ୟାନେଲ୍ ମିଳିଲା ଯାହା ସେହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରୁଥିଲା ଯାହା ସହ ସେ ଦିନେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଥିଲେ—ପୁନର୍ଜନ୍ମ, ସୃଷ୍ଟି ଏବଂ ବାଇବେଲ୍‌ର ସତ୍ୟତା। ସେହି ବାଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଥିଲା। ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ବକ୍ତା ଜଣକ ଜଣେ 'ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ' (Seventh-day Adventist) ଏବଂ ସେ ଶୀଘ୍ର ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ବକ୍ତୃତା ଦେବେ। ସେ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ।

ପୁଣି ଥରେ, ସେ ଯାହା ଶୁଣିଲେ ତାହା ତାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ସ୍ପର୍ଶ କଲା।

ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ, ସେଠାକାର ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ଆନ୍ତରିକତାର ସହ ସ୍ୱାଗତ କଲେ—ବିଶେଷ କରି ଚର୍ଚ୍ଚର ଲାଇବ୍ରେରିଆନ୍ 'ମିଲେଟା' (Mileta), ଯିଏ ତାଙ୍କୁ 'ଡିସକଭରୀ ବାଇବେଲ କୋରେସପୋଣ୍ଡେନ୍ସ ସ୍କୁଲ' (Discovery Bible Correspondence School) ରେ ନାମ ଲେଖାଇବା ପାଇଁ ପଚାରିଲେ।

“ମୁଁ ଘରେ ପାଠ ପଢ଼ିବି,” ନିକା ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଏବଂ ସପ୍ତାହରେ ଥରେ ଆସିବି ଯେପରି ଆମେ ଆଲୋଚନା କରିପାରିବା।”

ଥରକେ ତିନିରୁ ଚାରି ଘଣ୍ଟା ଧରି, ସେମାନେ ଏକାଠି ଅଧ୍ୟୟନ କଲେ। ମିଲେଟା ତାଙ୍କୁ ‘ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍’ (Ellen White) ଙ୍କ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ସହ ପରିଚିତ କରାଇଲେ, ଯାହାକୁ ନିକା ଆଗ୍ରହର ସହ ପଢ଼ିଲେ। ସତ୍ୟ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା—ସ୍ୱଷ୍ଟ, ବାଇବେଲ ଆଧାରିତ ଏବଂ ସଙ୍ଗତ। ଯେତେବେଳେ ସେ ଶନିବାର (ସାବତ) ଦିନଟିକୁ ପବିତ୍ର ଭାବେ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲେ, ନିକା ଏକ କଠିନ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ। ସେ ନିଜର ଚାକିରି ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଏବଂ ନାଇଟ୍ ଗାର୍ଡ (ସୁରକ୍ଷା କର୍ମୀ) ଭାବରେ ରାତି ଚାକିରି ଗ୍ରହଣ କଲେ ଯେପରି ସେ ସାବତ ସମୟରେ ମୁକ୍ତ ରହିପାରିବେ। ରାତିର ଲମ୍ବା ଶାନ୍ତ ସମୟ ତାଙ୍କୁ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ଭାବିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦେଲା।

ଶେଷରେ, ସେ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ସେ ଯାହା ଖୋଜୁଥିଲେ ତାହା ପାଇଯାଇଛନ୍ତି।

ଡିସେମ୍ବର ୧୬, ୨୦୨୩ ରେ ନିକାଙ୍କର ବାପ୍ତିସ୍ମ (ଧର୍ମଗ୍ରହଣ) ହୋଇଥିଲା। ୨୦୨୦ ଭୂକମ୍ପରେ ଐତିହାସିକ ଜାଗ୍ରେବ୍-୧ ଚର୍ଚ୍ଚ ବିଲ୍ଡିଂ ଭୀଷଣ ଭାବେ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ, ତାଙ୍କର ବାପ୍ତିସ୍ମ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ହୋଇଥିଲା।

ତାଙ୍କ ପରିବାର ଏଥିରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ। ତାଙ୍କ ସାବତ ବାପା, ଯିଏ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ଧରି ନିଜକୁ ନାସ୍ତିକ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିଲେ, କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରେ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମେ ସଠିକ୍ ସ୍ଥାନରେ ଅଛ।” ଏହାର ମାତ୍ର କିଛି ସପ୍ତାହ ପରେ, ତାଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ହେଲା। ନିକା ସେହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ସାଉଁଟି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ମାଆ ଓ ଭାଇମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି।

ବାପ୍ତିସ୍ମର ଛଅ ମାସ ପରେ, ଏକ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ସୁଯୋଗ ଆସିଲା। ମହାମାରୀ ସମୟରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଚର୍ଚ୍ଚର ‘ପ୍ରିଲାଜ୍ ସ୍କୁଲ୍’ ଟ୍ୟୁସନ୍ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା, ଏବଂ ନିକା ଖୁସିର ସହ ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କଲେ।

‘ଟ୍ରାନ୍ସ-ୟୁରୋପୀୟ ଡିଭିଜନ୍’ ଏବଂ ‘କ୍ରୋଏସିଆନ୍ କନଫରେନ୍ସ’ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଟି ଶିକ୍ଷାଗତ ଏବଂ ସାମାଜିକ ଚାପରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତିଆରି କରାଯାଇଥିଲା।

ଏବେ, ନିକା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗୃହକାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି—ଏବଂ କୋମଳ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ପରିଚିତ କରାନ୍ତି ଯିଏ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ସେ ଆଂଶିକ ସମୟ (ପାର୍ଟ-ଟାଇମ୍) ପାଇଁ ଟ୍ୟାକ୍ସି ମଧ୍ୟ ଚଲାନ୍ତି। ନିଜ କାର୍‌ରେ ସେ ‘ମହାନ ପ୍ରେମ’ (Steps to Christ) ବହି ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପତ୍ରିକାଗୁଡ଼ିକ ରଖନ୍ତି, ଏବଂ ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଯେପରି ସତ୍ୟ ଖୋଜୁଥିବା କାହାକୁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାନ୍ତୁ।

“ମୋତେ ସତ୍ୟ ଦେଖାଅ,” ସେ ଦିନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ। ଏବେ ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାହା ଖୋଜିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି।

ଆଜି, ଜାଗ୍ରେବ୍ ୧ ର ସଦସ୍ୟମାନେ ଅସ୍ଥାୟୀ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ଏକାଠି ହେବା ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି, ଏବଂ ୨୦୨୦ ଭୂକମ୍ପରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିବା ସେମାନଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ପୁନର୍ବାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶା ରଖିଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ, ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲୁରହିଛି। ପ୍ରିଲାଜ୍ ସ୍କୁଲ୍ ଭଳି ସେବା ପ୍ରକଳ୍ପ ମାଧ୍ୟମରେ, ଜୀବନ ବଦଳୁଛି।

ଆପଣଙ୍କର ‘ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବତ ଦାନ’ (Thirteenth Sabbath Offering) ଜାଗ୍ରେବ୍‌ରେ ଏକ ନୂତନ ଚର୍ଚ୍ଚ ବିଲ୍ଡିଂ ନିର୍ମାଣରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ—ଏପରି ଏକ ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରେ ଉପାସନା, ବାଇବେଲ ଅଧ୍ୟୟନ, ଶିଶୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଏବଂ ସାମାଜିକ ସେବା ପୁଣି ଥରେ ସମୃଦ୍ଧ ହୋଇପାରିବ। ଏହା କେବଳ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ନିକାଙ୍କ ଭଳି ସତ୍ୟ ଅନ୍ୱେଷଣକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଘର ହେବ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି, “ମୋତେ ସତ୍ୟ ଦେଖାଅ।”

ଅଭାବ ଥିବା ଖଣ୍ଡଟିକୁ ଖୋଜି ପାଇବା

କ୍ରୋଏସିଆ, ନଭେମ୍ବର ୭

ଗୋରାନ୍

ବାସ୍କେଟବଲ୍ ଗୋରାନ୍‌ଙ୍କ ପୂରା ଜୀବନ ଥିଲା।

୧୨ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ସେ ଏହା ବିଷୟରେ ଭାବୁଥିଲେ, ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ, ଏବଂ ଜଣେ ପେସାଦାର ଖେଳାଳି ହେବାର ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଚାରିପାଖରେ ନିଜ ପରିଚୟ ଗଢ଼ିଥିଲେ। କ୍ରୋଏସିଆରେ ହାଇସ୍କୁଲ ପଢ଼ା ସରିବା ପରେ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାର 'ୟୁନିଭରସିଟି ଅଫ୍ ମେନ୍ ଆଟ୍ ଫୋର୍ଟ କେଣ୍ଟ'ରୁ ବାସ୍କେଟବଲ୍ ସ୍କୋଲାରସିପ୍ ମିଳିବା ପରେ ସେହି ସ୍ୱପ୍ନ ପୂରଣ ହେବା ଭଳି ମନେହେଲା।

ଉତ୍ତର ମେନ୍‌ରେ, ଗୋରାନ୍ ବ୍ୟବସାୟ ପରିଚାଳନା (ବିଜନେସ୍ ମ୍ୟାନେଜମେଣ୍ଟ) ପଢ଼ିଲେ ଏବଂ ଛାତ୍ର-ଖେଳାଳି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଅଂଶ ଭାବରେ କଠୋର ତାଲିମ ନେଲେ। କିନ୍ତୁ ଶେଷ ବର୍ଷ ଆସୁ ଆସୁ, ବାସ୍ତବତା ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଗଲା। ସେ ପେସାଦାର ଲିଗ୍‌ରେ ସ୍ଥାନ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ।

"ମୋର ସାରା ଜୀବନର ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଯିବା ପରେ," ସେ କହିଲେ, "ସବୁକିଛି ନିରର୍ଥକ ଲାଗିଲା।"

ସେ ବ୍ୟାଚଲର୍ ଅଫ୍ ସାଇନ୍ସ ଡିଗ୍ରୀ ସାମ୍ପୂର୍ତ୍ତି କରି କ୍ରୋଏସିଆ ଫେରିଆସିଲେ ଏବଂ ଜାଗ୍ରେବ୍‌ରେ ଟ୍ୟାକ୍ସ କନ୍‌ସଲ୍ଟିଂ (କର ପରାମର୍ଶ) କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ଚାକିରି ପାଇଲେ। ବାହାରୁ ସେ ସଫଳ ଦେଖାଯାଉଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଭିତରୁ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୂନ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ।

"ମୁଁ ନାଇଟ୍‌କ୍ଲବ୍‌ରେ ଥିବା ବେଳେ," ସେ ମନେ ପକାନ୍ତି, "ହଠାତ୍ ମନକୁ ଭାବନା ଆସୁଥିଲା: ମୁଁ ଏଠାରେ କ'ଣ କରୁଛି? ଏହି ଜୀବନ ବି ନିରର୍ଥକ।"

ଗୋରାନ୍‌ଙ୍କର ଏକ ଭଲ ପରିବାରରେ ପାଳନପୋଷଣ ହୋଇଥିଲା। ଯେଉଁ ସମୟରେ ସେ ବାସ୍କେଟବଲ୍ ପ୍ରତି ପାଗଳ ଥିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ତାଙ୍କ ମାଆ 'ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ'ମାନଙ୍କ ସହ ବାଇବେଲ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଏବଂ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ବେଳେବେଳେ ଗୋରାନ୍ ମାଆଙ୍କ ସହ ଚର୍ଚ୍ଚ ଯାଉଥିଲେ। ଆମେରିକା ଯିବା ପୂର୍ବରୁ, ତାଙ୍କ ମାଆ ତାଙ୍କୁ ଇଂରାଜୀରେ ଗୋଟିଏ ବାଇବେଲ ଦେଇଥିଲେ।

ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଥିବାବେଳେ, ସେ କଦବା କୋଚିତ୍ ଏହାକୁ ପଢୁଥିଲେ, ବିଶେଷ କରି 'ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ', ଯଦିଓ ସେ ବହୁତ କମ୍ ବୁଝୁଥିଲେ। କଠିନ ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକରେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା ବି କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେ କେବେବି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ପର୍କ ଅନୁଭବ କରିନଥିଲେ।

ଏବେ, କ୍ରୋଏସିଆ ଫେରିବା ପରେ ଏବଂ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଖୋଜୁଥିବା ବେଳେ, ସେ ପୁଣି ଥରେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ।

"ମୁଁ ନିଜକୁ କହିଲି, ମୁଁ ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛି ଚେଷ୍ଟା କରିସାରିଛି। ଏବେ କେବଳ ବାଇବେଲ ପାଖକୁ ଫେରିବା ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ଜୀବନ ବିତାଇବା କଥା ବୁଝିବା ବାକି ଅଛି।"

ସେ ଆନ୍ତରିକତାର ସହ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। କେବଳ ମାଆଙ୍କ ବାଟରେ ନଚାଲି ନିଜର ବାଟ ନିଜେ ଖୋଜିବାକୁ ଚାହିଁ, ସେ ରବିବାର ଦିନ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଗଲେ। କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ତାଙ୍କୁ ଚିନ୍ତିତ କଲା।

"ମୋ ଆଖିରେ କଣ୍ଟା ଭଳି ସଦାବେଳେ 'ସାବତ' (Sabbath – ବିଶ୍ରାମବାର) ହିଁ ଥିଲା," ସେ କହିଲେ। "ଛୋଟବେଳୁ ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ବାଇବେଲ କ'ଣ କହେ।"

ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବାଇବେଲ ଅଧ୍ୟୟନ ଦଳ 'ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକ ୨୦' ରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେ ଧ୍ୟାନର ସହ ଶୁଣିଲେ। ଚତୁର୍ଥ ଆଜ୍ଞାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ବହୁତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଥିଲା: "ଆମର ସାବତ ଏବେ ରବିବାର।" ତା'ପରେ ସେମାନେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଗଲେ।

ଗୋରାନ୍ ଏଥିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ।

ଗୋଟିଏ ରାତିରେ, ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ନିଜ ହୃଦୟର କଥା ଢାଳିଦେଇ, ସେ 'ଯିଶାଇ ୫୮' ଖୋଲିଲେ ଏବଂ ସାବତକୁ "ଆନନ୍ଦର ଦିନ" କହିବା ବିଷୟରେ ପଢ଼ିଲେ। ସେହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଗଭୀର ଭାବେ ସ୍ପର୍ଶ କଲା। ତାଙ୍କ ମନର ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇଗଲା।

ସେ 'ଜାଗ୍ରେବ୍-୧ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ'କୁ ଯିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ। ସେ ତାଙ୍କ ମାଆଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସହ ଆସିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ।

"ମୁଁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ," ସେ କହିଲେ, "ମୋ ହୃଦୟ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଆସିବା ଭଳି ଅନୁଭବ କଲି।"

ସେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ବାକି ରହିଯାଇଥିଲା: 'ଏଲେନ୍ ଜି. ହ୍ୱାଇଟ୍'।

ସେହି ସମୟରେ, ସେ ଚର୍ଚ୍ଚରେ 'ଡାନିଏଲା' ନାମ୍ନୀ ଜଣେ ଯୁବତୀଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ, ଯିଏ ପରେ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ହେଲେ। ଗୋରାନ୍, ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍‌ଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ନିଜର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଡାନିଏଲାଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ।

"ଠିକ୍ ଅଛି," ଡାନିଏଲା ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, "ତୁମର ମତାମତ ତୁମ ପାଖରେ ରଖ। କିନ୍ତୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଭିଡିଓ ଦେଖ।"

ସେହି ଭିଡିଓଟି ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କର ବାଇବେଲ ଆଧାରିତ ଲକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକୁ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ବୁଝାଇଥିଲା। ଏହା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଥିଲା। ଗୋରାନ୍ ନିଜେ ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

“ମୁଁ ଯେତେ ଅଧିକ ବାଇବେଲ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଅଧ୍ୟୟନ କଲି,” ସେ କହିଲେ, “ମୁଁ ସେତେ ଅଧିକ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲି ଯେ ମୁଁ ସଠିକ୍ ବାଟରେ ଅଛି।“

ଜାଗ୍ରେବ୍ ୧ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ତାଙ୍କର ବାପ୍ତିସ୍ମ ହେଲା। ଛଅ ମାସ ପରେ, ସେ ଏବଂ ଡାନିଏଲା ସେହିଠାରେ ବିବାହ କଲେ।

“ଶେଷରେ ମୁଁ ଅଭାବ ଥିବା ସେହି ଖଣ୍ଡଟିକୁ ଖୋଜି ପାଇଲି,” ସେ କହିଲେ। “ମୁଁ ଏହାକୁ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ପାଇଲି।“

କିନ୍ତୁ କାହାଣୀ ଏତିକିରେ ଶେଷ ହୋଇନଥିଲା।

ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ସେହି ସମାନ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ, ସେଥିପାଇଁ ଗୋରାନ୍ ଏବଂ ଡାନିଏଲା ଫେସ୍‌ବୁକ୍‌ରେ “ଗିଭ୍‌ଅୱେ ବୁକ୍ସ” (Giveaway Books) ନାମକ ଏକ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ସେମାନେ ‘ମହାନ ସଂଘର୍ଷ’ (The Great Controversy), ‘ଦି ଡିଜାୟାର୍ ଅଫ୍ ଏଜେସ୍’ (The Desire of Ages) ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ବହିଗୁଡ଼ିକ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ—ଡାକ ଖର୍ଚ୍ଚ ନିଜେ ବହନ କରି—ଲୋକଙ୍କୁ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ଏହାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଥିଲା। କ୍ରୋଏସିଆ ସାରା ୧୦,୦୦୦ ରୁ ଅଧିକ ବହି ବଣ୍ଟାଯାଇସାରିଛି। ଲୋକଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ବଢ଼ିବାରୁ, ‘ଟ୍ରାନ୍ସ-ୟୁରୋପୀୟ ଡିଭିଜନ୍’ ଏହି ପ୍ରକଳ୍ପକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା, ଏବଂ ପଡ଼ୋଶୀ ଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା।

ଗୋରାନ୍ ଏବଂ ଜାଗ୍ରେବ୍ ୧ ର ଅନ୍ୟ ଯୁବ ସଦସ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଛପା ବାଇବେଲ ପାଠ୍ୟକ୍ରମକୁ “ବାଇବେଲ ସତ୍ୟ” (Bible Truth) ନାମକ ଏକ ଅନଲାଇନ୍ କୋର୍ସରେ ପରିଣତ କଲେ। ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ଏଥିରେ ନାମ ଲେଖାଇଲେ। ଜଣେ ଛାତ୍ର, ଯିଏ ନିଜର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ପ୍ରାୟ ଛାଡ଼ିଦେଇଥିଲେ, ସେ ଏବେ ଜଣେ ‘ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ’ ପାଷ୍ଟର ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି।

ତା'ପରେ, ୨୦୨୦ ମସିହାରେ, ଜାଗ୍ରେବ୍‌ରେ ଏକ ଭୟଙ୍କର ଭୂକମ୍ପ ହେଲା। ଅନେକ ଜୀବନ ବଦଳାଇଥିବା ଐତିହାସିକ ଜାଗ୍ରେବ୍-୧ ଗୀର୍ଜା ଗୃହଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ତାହାକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା।

“ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ହୃଦୟବିଦାରକ ଥିଲା,” ଗୋରାନ୍ କହିଲେ। “କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ‘ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବତ ଦାନ’ ପ୍ରକଳ୍ପ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଲୁ, ଏହା ଆମକୁ ଆଶା ଦେଲା।“

ବିଲ୍ଡିଂ ହୁଏତ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲୁରହିଛି। ଏହି ଜୀବନ୍ତ ମଣ୍ଡଳୀର ବିଶ୍ୱାସ ଆଜି ବି ମଜବୁତ୍ ଅଛି। ସୋସିଆଲ୍ ମିଡିଆ, ଅନଲାଇନ୍ ବାଇବେଲ ଅଧ୍ୟୟନ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ, ସେମାନେ ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚୁଛନ୍ତି।

ଆପଣଙ୍କର ‘ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବତ ଦାନ’ (Thirteenth Sabbath Offering) ଜାଗ୍ରେବ୍‌ର ହୃଦୟ ସ୍ଥଳୀରେ ଏକ ନୂତନ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହ ନିର୍ମାଣରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ: ଏପରି ଏକ ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରେ ଗୋରାନ୍‌ଙ୍କ ଭଳି ସତ୍ୟ ଖୋଜୁଥିବା ହୃଦୟଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ଅଭାବ ଥିବା ଖଣ୍ଡଟିକୁ ଖୋଜି ପାଇପାରିବେ। ଉଦାରତାର ସହ ଦାନ କରିଥିବାରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ନିଜର ଆଶ୍ରୟ ପାଇପାରିବେ।

ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାର ସୁଯୋଗ

କ୍ରୋଏସିଆ, ନଭେମ୍ବର ୧୪

ଲିଅନ୍

ଲିଅନ୍ ପ୍ରଥମ ଥର ମାରୁସେଭେକ୍‌ରେ ଥିବା ବାଇବଲ କ୍ୟାମ୍ପକୁ ଯିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ସାତ ବର୍ଷ ହୋଇଥିଲା। ତାଙ୍କ ବାପା-ମାଆ ମଧ୍ୟ ପିଲାଦିନେ ଏହି କ୍ୟାମ୍ପକୁ ଯାଉଥିଲେ। ଏହା ୧୯୭୨ ମସିହାରୁ ଚାଲିଆସୁଛି—କ୍ରୋଏସିଆର ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଗ୍ରୀଷ୍ମକାଳୀନ ପରମ୍ପରା।

ଲିଅନ୍‌ଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହଟି ସବୁକିଛି ବଦଳାଇ ଦେଇଥିଲା। "ସେଠାରେ ୫୦ ରୁ ୧୦୦ ଜଣ ପିଲା ଥିଲେ," ସେ ମନେ ପକାନ୍ତି। "ଆମର ପ୍ରତିଦିନ ବାଇବଲ ସ୍କୁଲ, ୱାର୍କସପ୍, ଗୀତ, ଫୋଟୋଗ୍ରାଫି ଏବଂ ଖେଳକୁଦ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ରତି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ରାତ୍ରିଭୋଜନ ପରେ ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲୁ।"

କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମନେ ରଖିଛନ୍ତି ବେସବଲ୍ ଖେଳ। ଏହା ପୂରାପୂରି ଆମେରିକୀୟ ବେସବଲ୍ ନଥିଲା—ଏହା ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଉପାୟରେ ଖେଳାଯାଉଥିଲା। ଟେନିସ୍ ବଲ୍, ହାତତିଆରି ବେସ୍, ହସଖୁସିରେ ଭରା ପଡ଼ିଆ, ଏବଂ ପଚାଶ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ପୁରୁଣା ଏକ ପରମ୍ପରା।

"ଆମେ ପ୍ରତି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ରାତି ନଅଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖେଳୁଥିଲୁ," ଲିଅନ୍ କହନ୍ତି। "ତାହା କ୍ୟାମ୍ପର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା!"

ପ୍ରତି ସପ୍ତାହର ଶେଷରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏକ ସାବାଥ୍ (ଶନିବାର ପ୍ରାର୍ଥନା) କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ହେଉଥିଲା: ଗୀତ, ନାଟକ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭା, ଯାହାକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଅଭିଭାବକମାନେ ଆସୁଥିଲେ। ଏବଂ ପ୍ରତିବର୍ଷ, ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନେଇ ଆସୁଥିଲେ।

ଗତବର୍ଷ, କ୍ୟାମ୍ପରେ ତିନିଜଣ ଯୁବକ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ—ଦୁଇଜଣ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଏବଂ ଜଣେ ଅତିଥି ଭାବରେ ଆସିଥିଲେ। କ୍ୟାମ୍ପ କେବଳ ଖେଳକୁଦରେ ସୀମିତ ନଥିଲା, ଏହା ବିଶ୍ୱାସର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଉଦାହରଣ ଥିଲା। ଏବଂ ଏହା ଲିଅନ୍‌ଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଭାବନା ବୁଣି ଦେଇଥିଲା।

୨୦୧୮ ମସିହାରେ ଯେତେବେଳେ ଲିଅନ୍ ଫିଜିକାଲ୍ ଥେରାପି ଟେକ୍ନୋଲୋଜି ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ମାରୁସେଭେକ୍‌ରେ ହାଇସ୍କୁଲରେ ନାମ ଲେଖାଇଲେ, ସେତେବେଳକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇସାରିଥିଲା।

ପୂର୍ବରୁ ମିଳିଥିବା "ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବାଥ୍ ଦାନ" (Thirteenth Sabbath Offering) ସାହାଯ୍ୟରେ ପୁଅମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂଆ ହଷ୍ଟେଲ ଖୋଲିଥିଲା।

"ଏହା ବହୁତ ଖାସ୍ ଥିଲା," ଲିଅନ୍ କହନ୍ତି। "ଆମ ପାଖରେ ଚାବି ନଥିଲା, କାର୍ଡ ଥିଲା। ଏହା ଏକ ହୋଟେଲ ପରି ଥିଲା।"

ପୁରୁଣା ହଷ୍ଟେଲର ଗୋଟିଏ ରୁମ୍‌ରେ ୪ ଜଣ ଛାତ୍ର ରହୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ନୂଆ ହଷ୍ଟେଲରେ ମାତ୍ର ୨ ଜଣ। ନୂଆ ରୁମ୍‌ଗୁଡ଼ିକରେ ଏସି, ଆଧୁନିକ ଫର୍ନୀଚର (furniture) ଏବଂ ଦୁଇଟି ରୁମ୍ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଶୌଚାଳୟ ଥିଲା।

"ଏହା ଆଧୁନିକ, ସଫା-ସୁତୁରା ଏବଂ ଆରାମଦାୟକ ଥିଲା। ଏବଂ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ କ୍ଲବ୍ ହଷ୍ଟେଲ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଥିଲା।"

ପାଖରେ ବାସ୍କେଟବଲ୍ ଏବଂ ଭଲିବଲ୍ କୋର୍ଟ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ସହଜରେ ବନ୍ଧୁତା ଗଢ଼ିଉଠୁଥିଲା। ଲିଅନ୍‌ଙ୍କ ପିଢ଼ି ପାଇଁ, ନୂଆ ହଷ୍ଟେଲ କେବଳ ଏକ କୋଠା ନଥିଲା, ଏହା ଏକ ଘର ପରି ଥିଲା।

କିଛି ପୁରୁଣା ଛାତ୍ର ପୁରୁଣା ହଷ୍ଟେଲକୁ ମନେ ପକାଉଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ନୂଆ ହଷ୍ଟେଲରେ ରହିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଛାତ୍ରଜୀବନର ମୁଖ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ପାଲଟିଗଲା: ପାଠ ପଢ଼ିବା, ହସିବା, ବିଶ୍ୱାସ ବିଷୟରେ କଥା ହେବା ଏବଂ ଗୋଷ୍ଠୀ ଗଢ଼ିବାର ସ୍ଥାନ।

ବୃତ୍ତିଗତ ତାଲିମ ପାଇଁ ଆସିଥିବା ଛାତ୍ରମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଆପଣାପଣ ଅନୁଭବ କଲେ।

ପିଲାଦିନେ, ଲିଅନ୍ ଥରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍କୁଲର ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ କହିଥିଲେ, "ସପ୍ତାହର ଅନ୍ୟ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ମୁଁ ରାଜମିସ୍ତ୍ରୀ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ଏବଂ ସାବାଥ୍ (ଶନିବାର) ଦିନ ପାଷ୍ଟର (ଧର୍ମପ୍ରଚାରକ) ହେବାକୁ ଚାହେଁ।"

କିନ୍ତୁ ହାଇସ୍କୁଲରେ, ତାଙ୍କର ଖେଳକୁଦ, ଶରୀର ବିଜ୍ଞାନ (Anatomy) ଏବଂ ମାନବ ଶରୀର ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ବଢ଼ିଗଲା। ଫିଜିକାଲ୍ ଥେରାପି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସଠିକ୍ ବାଟ ପରି ମନେହେଲା। ସେ ତାଙ୍କର ପାଠପଢ଼ା ଶେଷ କଲେ ଏବଂ ଆଗକୁ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ।

ତଥାପି, ଲିଅନ୍‌ଙ୍କ ହାଇସ୍କୁଲର ଶେଷ ବର୍ଷରେ, ତାଙ୍କ ମନକୁ ପୁଣି ଏକ ଭାବନା ଆସିଲା—ପ୍ରଥମେ ଧୀରେ ଧୀରେ।

"ମୁଁ ଜାଣିନି କେବେ," ସେ କହନ୍ତି, "କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପୁଣି ଥରେ ପାଷ୍ଟର ହେବା ବିଷୟରେ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲି।"

ଏହି ଭାବନା ମନରୁ ଗଲାନାହିଁ, ବରଂ ଅଧିକ ଦୃଢ଼ ହେଲା।

ଲିଅନ୍ ପ୍ରଫେସର, ନିଜ ବାନ୍ଧବୀ, ଏବଂ ବାପା-ମାଆଙ୍କ ସହ କଥା ହେଲେ। ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଏବଂ ଚିନ୍ତା କଲେ। ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଲା।

ସେ ମାରୁସେଭେକ୍‌ରେ ଥିଓଲୋଜି (ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର) ପଢ଼ିଲେ ଏବଂ ବି.ଏ. (B.A.) ପାସ୍ କଲେ। ଆଜି, ୨୪ ବର୍ଷ ବୟସରେ, ନୂଆ କରି ବିବାହ କରିବା ପରେ ସେ ଜଣେ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ ପାଷ୍ଟର ଭାବରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି।
ଏବଂ ସେ ସେହି ବାଇବଲ କ୍ୟାମ୍ପକୁ ଭୁଲିନାହାନ୍ତି।
ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ସେ ସେଠାକୁ ଫେରିଲେ—ପ୍ରଥମେ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେବା ପାଇଁ ଜଣେ ପରାମର୍ଶଦାତା ଭାବରେ, ତା'ପରେ ବାଇବଲ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ପରେ ଜଣେ ବକ୍ତା ଭାବରେ।
ସେ କ୍ରୋଏସିଆ ଏବଂ ସ୍ଲୋଭେନିଆର କିଶୋର-କିଶୋରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ "ଟିନ୍ କନେକ୍ଟ" (Teen Connect) ନାମକ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ କଲେ, କାରଣ ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ କିଶୋରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖୁବ୍ କମ୍।
"ଆମେ ସବୁବେଳେ ସେବାମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସାମିଲ କରୁ," ସେ କହନ୍ତି। "ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମ ପରିଦର୍ଶନ, କ୍ୟାମ୍ପସ ସଫା କରିବା, ଏବଂ ସାହିତ୍ୟ/ବହି ବାଣ୍ଟିବା।"
ସେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ବୁଝିପାରିଛନ୍ତି: ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇଲା, ତାହା କ୍ୟାମ୍ପ, ହଷ୍ଟେଲ, ପ୍ରାର୍ଥନା ଏବଂ ସେବା ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ଗଢ଼ିଉଠିଥିଲା।
ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ହଷ୍ଟେଲ ଖୋଲିଲା, କେହି ଜାଣିନଥିଲେ କେଉଁ ପିଲାମାନେ ସେଠାରେ ରହିବେ କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ବାଟରେ ନେବେ। କିନ୍ତୁ ସେହି ସାହାଯ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା, ନିଜର ପରିଚୟ ପାଇବା ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଡାକରା ଶୁଣିବାର ସୁଯୋଗ ଦେଲା।
ଆଜି, ଲିଅନ୍ ଜାଗ୍ରେବ୍ (Zagreb) ରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ବାଇବଲ ପାଠ ଏବଂ ଯୁବ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ପରିଚାଳନା କରୁଛନ୍ତି। ସେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ସାମାଜିକ ଜୀବନ ଦ୍ୱାରା ଗଢ଼ିଉଠିଥିବା କ୍ରୋଏସିଆର ନୂଆ ପିଢ଼ିର ନେତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ।
୨୦୧୭ ପ୍ରଥମ ତିନିମାସର "ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବାଥ୍ ଦାନ" ମାରୁସେଭେକ୍ ହଷ୍ଟେଲ ତିଆରି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଲିଅନ୍‌ଙ୍କ ପରି ଛାତ୍ରମାନେ ସେହି ଦାନ ଦ୍ୱାରା ଉପକୃତ ହୋଇଥିଲେ।
ଏବେ, ଜାଗ୍ରେବ୍‌ରେ, ଭୂକମ୍ପ ଯୋଗୁଁ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚ ଗୋଷ୍ଠୀ ପୁଣି ଥରେ ନିଜର ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହ ତିଆରି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ଯୁବକ, ପରିବାର ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁମାନେ ଏକାଠି ହୋଇପାରିବେ। ଆପଣଙ୍କ ଦାନ ଏପରି ସ୍ଥାନ ତିଆରି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ଯେଉଁଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ବଢ଼ିପାରିବ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଆଗାମୀ ପିଢ଼ିକୁ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରିପାରିବେ।

ଯେତେବେଳେ ସ୍କୁଲ୍ ସେବା ଏବଂ ମିଶନର କ୍ଷେତ୍ର ପାଲଟିଯାଏ

ପୋଲାଣ୍ଡ, ନଭେମ୍ବର ୨୧

ଆଗାଟା (Agata)

ପ୍ରାୟ ୨୦ ବର୍ଷ ଧରି, ଆଗାଟା ୱାର୍ସ (Warsaw) ନିକଟସ୍ଥ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲଗୁଡ଼ିକରେ ପୋଲିସ୍ ଭାଷା ଏବଂ ସାହିତ୍ୟ ପଢ଼ାଉଥିଲେ। ସେ ପଢ଼ାଇବାକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସମୟ ବିତିବା ସହିତ ତାଙ୍କୁ ଲାଗିଲା ଯେ ଯେପରି କିଛି ଅଭାବ ରହିଯାଉଛି। କ୍ଲାସ୍‌ରେ ବହୁତ ପିଲା ଥିଲେ, ପାଠପଢ଼ା କାମ ଶୀଘ୍ର ଶେଷ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସମୟ ମିଳୁନଥିଲା।

"ମୁଁ କିଛି ଗଭୀର କାମ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି," ଆଗାଟା କହିଲେ। "କେବଳ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ଚାଲିଯିବା ନୁହେଁ, ବରଂ ନିଜ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ସତରେ ବୁଝିବା—ସେମାନଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା, ପ୍ରତିଭା ଏବଂ ପରିବାରକୁ ଜାଣିବା।"

୨୦୧୮ ମସିହା ବେଳକୁ ସେ ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ ଏବେ ପରିବର୍ତ୍ତନର ସମୟ ଆସିଯାଇଛି।

ସେହି ବର୍ଷ, ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପରିବାରର କିଛି ଅଭିଭାବକ ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚ ପରିସରରେ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଇଂରାଜୀ କ୍ଲାସ୍ ଆରମ୍ଭ କଲେ। କିଛି ପରିବାରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏହି କାମ ଏକ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସରେ ବଦଳିଗଲା: ସେମାନଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି ଏକ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ସ୍କୁଲ ଦରକାର, ଯାହା ବିଶ୍ୱାସ, ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ସଠିକ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇଥିବ।

ସେହି ଅଭିଭାବକମାନେ ଆଗାଟାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲେ।

ପରିସ୍ଥିତି ନିଶ୍ଚିତ ନଥିଲା। କେବଳ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀଗୃହ ଥିଲା, ଏବଂ ମାତ୍ର ତିନି ମାସ ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଥିଲା। ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅର୍ଥ ଥିଲା ନିଜର ସ୍ଥାୟୀ ଶିକ୍ଷକ ଚାକିରି ଛାଡ଼ିବା, ଯେତେବେଳେ କି ନିଜ ଘରର ଋଣ ଶୋଧିବାର ଥିଲା ଏବଂ ମୁଖ୍ୟତଃ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ରୋଜଗାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା।

"ମୁଁ ବହୁତ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲି," ସେ ମନେ ପକାଇ କହିଲେ। "ଏହା ମୋ ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ କଠିନ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା।"

ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ମାଗିଲେ, ସେ ସରଳ ଭାବରେ କହିଲେ: "ଥରେ ଚେଷ୍ଟା କରି ଦେଖ।"

ଆଗାଟା ବିଶ୍ୱାସର ସହ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲେ। ତିନି ମାସ ବିତିଗଲା—ଏବଂ ଆହୁରି ସାହାଯ୍ୟ ଆସିଲା। "ଆମ ପାଖରେ ଟଙ୍କାର ଅଭାବ କେବେ ହୋଇନାହିଁ," ସେ କହିଲେ। "ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଥିଲା, ଯଦିଓ ଆରମ୍ଭଟି ବହୁତ କଠିନ ଥିଲା।"

ସେହି ଛୋଟ ଆରମ୍ଭରୁ ଗଢ଼ିଉଠିଲା KOMPAS, ଏକ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପ୍ରାଥମିକ ଏବଂ ପ୍ରାକ୍-ପ୍ରାଥମିକ ସ୍କୁଲ (ପ୍ରଥମରୁ ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀ)। ମାତ୍ର କିଛି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ, ପ୍ରାଥମିକ ସ୍କୁଲରେ ୫୦ ଜଣ ଏବଂ ପ୍ରାକ୍-ପ୍ରାଥମିକରେ ୩୨ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ନାମ ଲେଖାଇଲେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସେହି ଶିକ୍ଷକ ଓ କର୍ମଚାରୀମାନେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଏହି କାମକୁ ନିଜର ସେବା ବୋଲି ଭାବନ୍ତି।

ଆଗାଟା ସମସ୍ତ ଶ୍ରେୟ ନିଜ ଟିମ୍‌କୁ ଦିଅନ୍ତି। "ଏହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଚାକିରି ନୁହେଁ," ସେ କହିଲେ। "ଆମେ ଏହାକୁ ଏକ ମିଶନ ବା ସେବା କ୍ଷେତ୍ର ଭାବରେ ଦେଖୁ।" ସମସ୍ତେ ଏକାଠି କାମ କରି ସ୍କୁଲରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ପରିବେଶ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି।

ସ୍କୁଲ ବଢ଼ିବା ସହିତ ଏହାର ଚିନ୍ତାଧାରା ମଧ୍ୟ ବଦଳିଲା। ଆଗାଟା ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହଯୋଗୀମାନେ ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ, ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷାର ଅର୍ଥ କେବଳ ସାଧାରଣ ପାଠପଢ଼ା ସହ ବାଇବଲ ବିଷୟରେ କହିବା ନୁହେଁ। ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପିଲାଟିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶ କରିବା—ଶାରୀରିକ, ଭାବନାତ୍ମକ, ମାନସିକ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ।

ଏଥିରେ ବାହାର ପରିବେଶରେ ଶିକ୍ଷା (Outdoor Education) ର ବଡ଼ ଭୂମିକା ଥିଲା। ବାଇବଲ ପାଠ ପ୍ରାୟତଃ ଶ୍ରେଣୀଗୃହରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ପ୍ରକୃତି କୋଳରେ ଶେଷ ହୁଏ, ଯେଉଁଠାରେ ପିଲାମାନେ ନିଜ ଚାରିପାଖରେ ଦେଖୁଥିବା ମେଘ, ଗଛ, ମାଟି ଏବଂ ଆକାଶ ସହିତ ପାଠକୁ ଯୋଡ଼ିପାରନ୍ତି।

"ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ବାହାରେ ଥାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ସହିତ ଥାଆନ୍ତି," ଆଗାଟା କହିଲେ। "ସେମାନେ ନିର୍ମଳ ପବନ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ଖେଳବୁଲା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମନ ଭଲ କାମ କରେ। ଏବଂ ସେମାନେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରକୃତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତିଆରି ହୋଇଛି।"

ମୋଣ୍ଟେସୋରୀ (Montessori) ପଦ୍ଧତି ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଲାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ହିସାବରେ ପଢ଼ାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ। ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ନିଜ ନିଜ ଗତିରେ, ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀ ବ୍ୟବହାର କରି କାମ ଶିଖନ୍ତି।

KOMPAS ସ୍କୁଲର ବିଶ୍ୱାସ କେବଳ ଶ୍ରେଣୀଗୃହରେ ସୀମିତ ନୁହେଁ। ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ସମାଜର ସେବା କରନ୍ତି—ବୃଦ୍ଧ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କୁ ଭେଟନ୍ତି, ବାଇବଲର ପଦ ଲେଖାଥିବା ହାତତିଆରି କାର୍ଡ ବାଣ୍ଟନ୍ତି ଏବଂ ଏକାକୀ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଗୀତ ଗାଆନ୍ତି।

ଶୁକ୍ରବାର ଦିନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ। ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ବଗିଚାରେ ଏବଂ ସ୍କୁଲ ପରିସରରେ କାମ କରନ୍ତି—ରଙ୍ଗ ଦିଅନ୍ତି, ଓଳାନ୍ତି, ସଫା କରନ୍ତି ଏବଂ କାଠ ସଂଗ୍ରହ କରନ୍ତି। ମାଟିରେ ବୁଣାଯାଉଥିବା ବିହନରୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାଣୀ ଶିଖନ୍ତି। ସପ୍ତାହର ଶେଷ ପ୍ରାୟତଃ ଏକାଠି ନିଆଁ ଜାଳି (Campfire) ଗପସପ କରିବା ଏବଂ ଖେଳିବା ମାଧ୍ୟମରେ ହୋଇଥାଏ।

ସମୟ ସହିତ, ଆଗାଟା ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହଯୋଗୀମାନେ ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ।

"ଏଠାକାର ପରିବେଶ ପିଲାମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ବଦଳାଇ ଦିଏ," ସେ କହିଲେ। "ସେମାନେ କିପରି ପରସ୍ପର ସହ କଥା ହେଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ କଥା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ କଷ୍ଟ ଦେବ କି ନାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ କିପରି ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ଆମେ ଏହା ଦେଖିପାରୁ। ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀର ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟର ଦୁଃଖ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି। ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି।"

ଗୋଟିଏ ବର୍ଷା ଦିନରେ ଏହା ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା। ବାହାରକୁ ଯିବାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଥିବା ସମୟରେ ପାଗ ଖରାପ ହୋଇଗଲା। ଆଗାଟା ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିବାରୁ, ଦୁଇଜଣ ଆଠ ବର୍ଷର ପିଲା—ତାଙ୍କ ଝିଅ ଏବଂ ତା'ର ସାଙ୍ଗ—ଏକ ଉପାୟ କହିଲେ। "ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ," ସେମାନେ କହିଲେ। "ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବୁ।"

ସେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ। ବର୍ଷା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା।

"ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ଉପାୟ," ଆଗାଟା କହିଲେ। "ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଶୁଣନ୍ତି—ଏବଂ ସେମାନେ ଏହାର ଫଳାଫଳ ମଧ୍ୟ ଦେଖନ୍ତି।"

ଆଜି, ଆଗାଟା ସ୍କୁଲର ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଭାବରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି। ପୂର୍ବରୁ ସେ ଏହି ପଦବୀ ଚାହୁଁନଥିଲେ କାରଣ ସେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଏବେ ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ।

"ଏହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲ ନୁହେଁ," ସେ ପ୍ରାୟତଃ କହନ୍ତି। "ଏହା ଏକ ସେବା କ୍ଷେତ୍ର।"

KOMPAS ସ୍କୁଲରେ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଦୟା ଏବଂ ପ୍ରେମର ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଗଢ଼ାଯାଉଛି। "ଏହି ଶିକ୍ଷା ଅନନ୍ତକାଳ ପାଇଁ," ଆଗାଟା କହିଲେ। "ଏହା ଏଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ।"

ଏବେ ସ୍କୁଲଟି ଆହୁରି ବଡ଼ ହେଉଛି ଏବଂ ସ୍ଥାନର ଅଭାବ ଦେଖାଦେଉଛି। ଆହୁରି ଅନେକ ଶ୍ରେଣୀଗୃହ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସୁବିଧା ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା ଚାଲିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପିଲା ଏହି ସୁନ୍ଦର ପରିବେଶରେ ଶିଖିପାରିବେ। ଆପଣଙ୍କ "ତ୍ରୟୋଦଶ ସାବ୍ବାଥ୍ ଦାନ" (Thirteenth Sabbath Offering) ର କିଛି ଅଂଶ KOMPAS ସ୍କୁଲର ଏହି ନୂଆ କୋଠା ତିଆରିରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ।

ଆଗାଟା ଆଶାବାଦୀ ଯେ, ଯେପରି ଈଶ୍ୱର ଆରମ୍ଭରୁ ବାଟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ସେହିପରି ପ୍ରାର୍ଥନା, ନିଷ୍ଠାପର ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସାରା ବିଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ଦାନ ମାଧ୍ୟମରେ ସେ ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବେ।

ବାଇବଲ ଖୋଲିବା — ହୃଦୟ ଜିତିବା

ପୋଲାଣ୍ଡ | ନଭେମ୍ବର ୨୮

ମୋନିକା

ମୋନିକା କେବେ ଭାବି ନଥିଲେ ଯେ ସେ ଏକ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢ଼ାଇବେ।

୨୦୨୨ ମସିହାରେ ଏକ ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ହେଉ ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷକତା ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କୁ 'କମ୍ପାସ୍ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ' (KOMPAS Adventist Primary School) ରେ ଇତିହାସ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ପଚାରିଥିଲେ। ସେ ସୁନିଶ୍ଚିତ ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଇତିହାସ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଗଭୀର ଭଲପାଇବା ଥିଲା। ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଘରେ ପଢ଼ାଇବାର ଅଭିଜ୍ଞତା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମିଶି ଶିଖିବାର ବର୍ଷ ବର୍ଷର ଅନୁଭବ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲା।

"ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ କ'ଣ ଦରକାର, ମୁଁ ତାହା ଜାଣିଥିଲି," ମୋନିକା କହିଲେ। "ଏବଂ ପିଲାମାନେ କିପରି ଶିଖନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଜଣାଥିଲା।" ସେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ରାଜି ହେଲେ।

ଆଜି ମୋନିକା ୪ର୍ଥ ରୁ ୮ମ ଶ୍ରେଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଇତିହାସ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି। ସେ ୫ମ ଏବଂ ୬ଷ୍ଠ ଶ୍ରେଣୀର ମୁଖ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି। ପିଲାମାନେ ଉପର ଶ୍ରେଣୀକୁ ଗଲାବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ସହିତ ରହୁଥିବାରୁ, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିପାରନ୍ତି। ସେ କିଛି ପୋଲିସ୍ (Polish) ଭାଷା ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାନ୍ତି। "ଆମେ ଏକାଠି ବଢ଼ୁଛୁ," ସେ କହିଲେ।

ତାଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀଗୃହ ଅନ୍ୟ ସାଧାରଣ ଶ୍ରେଣୀଗୃହ ପରି ନୁହେଁ।

ସେଠାକାର ପିଲାମାନେ ବିଭିନ୍ନ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସରୁ ଆସିଛନ୍ତି: ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ, କ୍ୟାଥୋଲିକ୍, କ୍ୟାଲଭିନିଷ୍ଟ, ନାସ୍ତିକ, ବୌଦ୍ଧ ଏବଂ ହରେ କୃଷ୍ଣ। କେତେକ ପିଲା ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ବିଷୟରେ କଥା ହୁଅନ୍ତି। ଅନେକ ପିଲାଙ୍କର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷଣ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି। ଏହିପରି ଏକ ପରିବେଶ କେତେକ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଡରାଇ ଦେଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ମୋନିକା ଜମାରୁ ଚିନ୍ତିତ ନୁହଁନ୍ତି।

"ଆପଣଙ୍କୁ ବାସ୍ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ହେବ," ସେ କହିଲେ।

ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ସମୟରେ, ସେ ଏକ ବଡ଼ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ଅନୁଭବ କଲେ: ଯଦି ବାଇବଲ ଶିକ୍ଷାକୁ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ବାଇବଲ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ତେଣୁ ଜଣାଶୁଣା କାହାଣୀରୁ ଆରମ୍ଭ ନକରି, ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ରୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ପ୍ରାୟ ଗୋଟିଏ ମାସ ଧରି, ଶ୍ରେଣୀରେ ଆଲୋଚନା ହେଲା ଯେ ବାଇବଲ କାହିଁକି ନିଜର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦାବି କରେ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର କିପରି ନିଜକୁ ଆଲୋକ, ସତ୍ୟ ଏବଂ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଶବ୍ଦ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରେ। ପିଲାମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ନିଜ ନିଜର ବାଇବଲ ଖୋଲୁଥିଲେ, ପଦଗୁଡ଼ିକ ପଢ଼ୁଥିଲେ ଏବଂ ବାଇବଲ ନିଜ ବିଷୟରେ କ'ଣ କହୁଛି ତାହା ତୁଳନା କରୁଥିଲେ।

"ଆମେ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ଯେମିତି ବାଇବଲ ନଖୋଲି କୌଣସି ଦିନ ନଯାଉ," ମୋନିକା ବୁଝାଇଲେ। "ଏବଂ ଆମେ ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଉ ଯେ ଆମେ ଯାହା କହୁଛୁ ତାହା ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଆସିଛି।"

ଏହି ପଦ୍ଧତି ଏକ ବିଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯୋଗୁଁ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ସେ କେବେ ହେଲେ ଭୁଲିପାରିବେ ନାହିଁ।

ସ୍କୁଲର ପ୍ରଥମ ଦିନରେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଦୈନନ୍ଦିନ ସମୟସୂଚୀ ବିଷୟରେ ବୁଝାଉଥିଲେ, ଜଣେ ପିଲା ହାତ ଟେକିଲା। "ଆମେ କ'ଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଚର୍ଚ୍ଚ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ନକରି ପାରିବା?" ସେ ପଚାରିଲା।

ଏହା ଏକ ସହଜ ପ୍ରଶ୍ନ ନଥିଲା। ମୋନିକା ଘରକୁ ଗଲେ ଏବଂ ଏହି ବିଷୟରେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଭାବିଲେ। ଶେଷରେ, ସେ ଉତ୍ତର ଦେବା ପାଇଁ ବାଟ ପାଇଲେ।

"ହଁ," ସେ ପିଲାଟିକୁ କହିଲେ। "ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ସେମିତି ହିଁ ଥିଲି।"

ଏହି ଉତ୍ତର ଗୋଟିଏ ଗଭୀର ସମ୍ପର୍କର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଲା।

ମୋନିକା ସନ୍ଦେହ କ'ଣ ବୁଝିପାରନ୍ତି, କାରଣ ସେ ନିଜେ ଏହା ଦେଇ ଗତି କରିଛନ୍ତି। ସେ ଜଣେ ନାସ୍ତିକ ବାପାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଳିତ ହୋଇଥିଲେ, ଯିଏ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବେ ଧର୍ମକୁ ଥଟ୍ଟା କରୁଥିଲେ। ବାପାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥିବାରୁ, ସେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଆପଣେଇ ନେଇଥିଲେ। କିଶୋର ବୟସରେ, ସେ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ଏକ ଭ୍ରମ—ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋଟିଏ ଶାନ୍ତ ସନ୍ଧ୍ୟା ସବୁକିଛି ବଦଳାଇ ଦେଇନଥିଲା।

ଷୋହଳ ବର୍ଷ ବୟସରେ ରାତିରେ ନିଜ ଟେବୁଲ ପାଖରେ ଏକାକୀ ବସି, ସେ ଦୁନିଆ ଏବଂ ଏହା କିପରି ଚାଲେ ସେ ବିଷୟରେ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ। "ଏହା ନିଜେ ନିଜେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ," ସେ ଅନୁଭବ କଲେ। ସେହି ଅନ୍ଧକାରରେ, ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲେ—ଯାହାକୁ ସେ ଆଜି ନିଜର ପ୍ରଥମ ପ୍ରାର୍ଥନା ଭାବରେ ମାନନ୍ତି: ଯଦି କୌଣସି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ସତ୍ତା ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ମୋତେ ନିଜକୁ ଦେଖାଅ।

ସେହି ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରଟିକୁ ଟିକିଏ ଖୋଲିଦେଲା।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉତ୍ତର ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସିଲା—ବହି, ବନ୍ଧୁତା ଏବଂ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ସାକ୍ଷାତକାର ମାଧ୍ୟମରେ। ସେ ନିଜର ପ୍ରଥମ ବାଇବଲ କିଣିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ ନଛୁଇଁ ସେମିତି ଥାକରେ ରଖିଦେଲେ। ପରେ, ପୋଲାଣ୍ଡରେ କମ୍ୟୁନିଜିମ୍‌ର ଶେଷ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ଖୋଜୁଥିବା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ସେ ସଭାରେ ଯୋଗଦେବା, ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ଏବଂ ନିଜେ ବାଇବଲ ଖୋଲି ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

କେତେକ ବାଟ ଗଲାନାହିଁ, ଅନ୍ୟ କେତେକ ବାଟରେ ସତ୍ୟ ସହିତ ଭୁଲ ଧାରଣା ମିଶି ରହିଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା: ବାଇବଲ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇପାରେ ଏବଂ ଯୀଶୁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ଶେଷରେ, ମୋନିକା ୱାର୍ସ (Warsaw) ରେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପ୍ରଚାର ସଭାରେ ଯୋଗଦେଲେ। ସେ ଏପରି ବାଇବଲ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଶିକ୍ଷା ସବୁ ଶିଖିଲେ ଯାହା ସେ ପୂର୍ବରୁ କେବେ ଶୁଣିନଥିଲେ। ଶେଷରେ, ହାଇସ୍କୁଲ ପରୀକ୍ଷା ଶେଷ ହେବାର ଠିକ୍ ପରେ ଜୁନ୍ ମାସର ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ସେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ।

ସେହି ଯାତ୍ରା ତାଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଏକ ନୂଆ ରୂପ ଦେଲା। ଏହା ତାଙ୍କ ଶିକ୍ଷାଦାନ ଶୈଳୀକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ।

"ଯେତେବେଳେ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ କଠିନ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରନ୍ତି, ମୁଁ ଡରେ ନାହିଁ," ମୋନିକା କହିଲେ। "ମୁଁ ନିଜେ ସେହି ପରିସ୍ଥିତି ଦେଇ ଗତି କରିଛି।"

ଆଜି, ତାଙ୍କର ଅନେକ ପିଲା ବାଇବଲର ସାଧାରଣ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିନାହାନ୍ତି—ଯେଉଁ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପରିବାରର ପିଲାମାନେ ସାଧାରଣତଃ ମୁଖସ୍ଥ ଜାଣିଥାନ୍ତି। ମୋନିକା ସେମାନଙ୍କୁ କୋମଳ ଭାବରେ 'ମାଇ ବାଇବଲ ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍' ବହି ମାଧ୍ୟମରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ଶିଖାନ୍ତି, ଏବଂ ବାଇବଲ ଓ ବିଶ୍ୱାସର ଏକ ମଜବୁତ୍ ଭିତ୍ତିଭୂମି ଗଢ଼ିତୋଳନ୍ତି।

ତାଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀଗୃହରେ, ବିଶ୍ୱାସ କେବେ ବି ଜୋରଜବରଦସ୍ତ ଲଦି ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ। ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ, ନିରନ୍ତର ଏବଂ ସ୍ନେହର ସହିତ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଏ।

ଆପଣଙ୍କର 'ତ୍ରୟୋଦଶ ସବଥ ଅଫରିଂ' (Thirteenth Sabbath Offering) କମ୍ପାସ୍ ସ୍କୁଲରେ ଏକ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସ୍କୁଲଟି ୨୦୦ ବର୍ଗ ମିଟର (୨,୧୫୩ ବର୍ଗ ଫୁଟ) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇପାରିବ। ଏହା ଏହି ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିବା ସ୍କୁଲ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସ୍ଥାନ ଯୋଗାଇବ। ମିଶନକୁ ସାହାଯ୍ୟ ଏବଂ ସମର୍ଥନ କରିଥିବାରୁ ଧନ୍ୟବାଦ!

ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲ ଯାହା ଏକ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳୀ ପାଲଟିଗଲା

ପୋଲାଣ୍ଡ / ଡିସେମ୍ବର ୫

ଝାନ୍ନା

ଯେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧ ଯୋଗୁଁ ଝାନ୍ନା ଏବଂ ଭିକ୍ଟରଙ୍କୁ ୟୁକ୍ରେନରେ ଥିବା ନିଜ ଘର ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିଲା, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ନିଜର ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେଇ ବାହାରି ପଡ଼ିଥିଲେ। ଯୁଦ୍ଧ ଭୟରେ ଘର ଛାଡୁଥିବା ଅନ୍ୟ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକ ପରି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ କେଉଁଠି ପହଞ୍ଚିବେ କିମ୍ବା ଏହି ଯାତ୍ରା କେତେ ଦିନ ଚାଲିବ।

କିନ୍ତୁ ଝାନ୍ନା ଗୋଟିଏ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଜାଣିଥିଲେ, ସେ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷା ପାଇ ବଡ଼ ହୁଅନ୍ତୁ।

ୟୁକ୍ରେନରେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ସ୍କୁଲଗୁଡ଼ିକ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥାପିତ, ଏବଂ ଚୁପ୍ରୁନ୍ ପରିବାର ଆଶା କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ତିନୋଟି ପିଲା ଏକ ଧାର୍ମିକ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବେଶରେ ଶିକ୍ଷା ପାଇବେ। କିନ୍ତୁ ଯୁଦ୍ଧ ଏପରି କିଛି ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରିଦେଲା, ଯାହା ସେମାନେ କେବେ ଭାବି ନଥିଲେ। ଶରଣାର୍ଥୀ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ଅନିଶ୍ଚିତ ଥିଲା ଏବଂ ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ସୀମିତ ଥିଲା।

ଯେତେବେଳେ ପରିବାରଟି ପୋଲାଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚିଲା, ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚ ପରିସରରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଆଶ୍ରୟ ମିଳିଲା, ଯେଉଁଠାରେ 'କମ୍ପାସ୍' (KOMPAS) ନାମକ ଏକ ନୂଆ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ସ୍କୁଲ ଥିଲା। ଝାନ୍ନାଙ୍କ ପାଇଁ ସେଠାରେ ଏକ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପ୍ରାଥମିକ ଏବଂ ପ୍ରାକ୍-ବିଦ୍ୟାଳୟ (preschool) ଥିବା କଥା ଜାଣିବା ପ୍ରାର୍ଥନାର ଉତ୍ତର ମିଳିବା ପରି ଥିଲା।

କିନ୍ତୁ ଆଉ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ରାସ୍ତାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା: ଟଙ୍କା।

ଅନ୍ୟ ଶରଣାର୍ଥୀ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକ ପରି, ଚୁପ୍ରୁନ୍ ପରିବାର ପାଖରେ ଜମାରୁ ଟଙ୍କା ନଥିଲା। ଏକ ବେସରକାରୀ ସ୍କୁଲର ଫିସ୍ ଦେବା ତାଙ୍କ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବାହାରେ ଥିଲା। ତଥାପି, ଝାନ୍ନା ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ। ସେ ଅନ୍ତତଃ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପିଲା ସେହି ସ୍କୁଲରେ ପଢୁ ବୋଲି ମନରୁ ଚାହୁଁଥିଲେ।

ତାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ସାନ ପିଲାଟିକୁ ବହୁତ କମ୍ ଫିସ୍‌ରେ ପ୍ରାକ୍-ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନାମଲେଖା ମିଳିଗଲା। ଝାନ୍ନା କୃତଜ୍ଞ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ବଡ଼ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ମନ ଭାରୀ ଥିଲା, କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡୁଥିଲା।

ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ, ଝାନ୍ନା ସେହି ପରିସରରେ ସଫେଇ କାମ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଭିକ୍ଟର ମରାମତି ଏବଂ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ। ସେମାନେ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା, ଶାନ୍ତ ଏବଂ କୃତଜ୍ଞତାର ସହିତ କାମ କଲେ, କେବେ ବି ଅଧିକ କିଛି ଆଶା କଲେ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଝାନ୍ନା ନିରନ୍ତର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଚାଲିଲେ।

ତାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆଶା ଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କ ଝିଅ ସୋଫିଆ ଏହି ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ସ୍କୁଲରେ ପଢୁ। ଯେତେବେଳେ ସ୍କୁଲର ପରିଚାଳକମାନେ ଏହି ପରିବାରର ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଜାଣିଲେ, ସେମାନେ ଏକ ସମାଧାନ ଖୋଜିଲେ। ASI (Adventist-Laymen's Services & Industries) କୁ ଏକ ଅନୁରୋଧ ପଠାଗଲା, ଯେଉଁଥିରେ ବୁଝାଯାଇଥିଲା ଯେ ଶରଣାର୍ଥୀ ପିଲାମାନେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିପାରୁନାହାଁନ୍ତି।

ସେଥିରୁ ପ୍ରତ୍ୟାଶାଠାରୁ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟର ଉତ୍ତର ଆସିଲା।

ସୋଫିଆକୁ ପୁରା ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିଲା। ଏହି ଅତିରିକ୍ତ ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗୁଁ, ତାଙ୍କର ଫିସ୍ ଏତେ କମିଗଲା ଯେ ପରିବାର ତାହା ସହଜରେ ଦେଇପାରିଲେ। "ନିଜ ପିଲାକୁ ଏଠାରେ ପଢ଼ାଇବା ଝାନ୍ନାଙ୍କର ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା," ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ କହିଲେ। ସୋଫିଆ ସ୍କୁଲରେ ଯୋଗଦେଲେ ଏବଂ ଭଲ ପ୍ରଦର୍ଶନ କଲେ।

ଦୁଇ କିମ୍ବା ତିନି ବର୍ଷ ପରେ, କ୍ରମାଗତ ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗୁଁ, ପରିବାରର ବଡ଼ ପୁଅର ମଧ୍ୟ ନାମଲେଖା ହେଲା। ଏବେ ଚୁପ୍ରୁନ୍ ପରିବାରର ତିନୋଟିଯାକ ପିଲା ବିଶ୍ୱାସ, ଦୟା ଏବଂ ସଦୁଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଭରା ଏକ ପରିବେଶରେ ପାଠ ପଢୁଥିଲେ।

ସୋଫିଆ ପାଇଁ, ସ୍କୁଲ କେବଳ ପାଠ ଏବଂ ହୋମୱାର୍କଠାରୁ ବହୁତ ଅଧିକ କିଛି ଥିଲା। ଏହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆପଣାର ଅନୁଭବ ଥିଲା।

ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ, ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ପହଁରିବା (ପୋଖରୀ/ସ୍ୱିମିଂ କ୍ଲାସ୍) ଶିଖିବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଗଲା—ଏହା ଏକ ଐଚ୍ଛିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଥିଲା ଯାହା ପାଇଁ ଅଲଗା ଫିସ୍ ଦେବାକୁ ପଡୁଥିଲା। ସୋଫିଆ ଏଥିରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପରିବାର ତାହା ବହନ କରିପାରିନଥିଲେ।

ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଏହି ବିଷୟରେ ଜାଣିଲେ, ସେ ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ନିଜେ ସୋଫିଆଙ୍କର ପୁରା ବର୍ଷର ଫିସ୍ ଦେଇଦେଲେ।

କୌଣସି ଘୋଷଣା କରାଗଲାନାହିଁ। କୌଣସି ପ୍ରଶଂସା ମଧ୍ୟ ଆଶା କରାଯାଇନଥିଲା। ଏହା କେବଳ ଏକ ଦୟାର କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା—ଯାହା ଏହି ସ୍କୁଲର ଆତ୍ମାକୁ ଦର୍ଶାଏ।

ଟୁପ୍ଫୁନ୍ ପରିବାର ପରି ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ, ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷା କୌଣସି ବିଳାସପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ନୁହେଁ। ଏହା ବିପଦ ସମୟରେ ଏକ ସ୍ଥିରତା। ସବୁକିଛି ଅନିଶ୍ଚିତ ଥିବା ବେଳେ ଏହା ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାହାରା। ଏହା ସେମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଦିଏ ଯେ ଘରଛଡ଼ା ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ କେହି ଭୁଲିନାହାନ୍ତି।

ଟୁପ୍ଫୁନ୍‌ଙ୍କ ପିଲାମାନେ—ନାହୁମ୍, ସୋଫିଆ ଏବଂ ନାଥାନ୍—ଏବେ ପୋଲାଣ୍ଡ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦେଶର ସହପାଠୀମାନଙ୍କ ସହିତ ବଡ଼ ହେଉଛନ୍ତି, ଶିଖୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେବା କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ନ୍ତି, ବାହାରେ ଶିଖନ୍ତି, ନିଜ ସମାଜର ସେବା କରନ୍ତି, ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସକୁ କେବଳ ଧାରଣା ଭାବରେ ନୁହେଁ, ନିଜ ଜୀବନରେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି।

ସେମାନଙ୍କ ଗଳ୍ପ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଗଳ୍ପ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ।

ଝାନ୍ନାଙ୍କ ପାଇଁ, ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଉତ୍ତର ଗୋଟିଏ ଥରକେ ମିଳିନଥିଲା। ଏହା ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସିଲା—ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲ, ଗୋଟିଏ ସମାଜ, ଦୟାଳୁ ହୃଦୟ ଏବଂ ଶୁଣୁଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ। ଏବଂ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଏହା ଏକ ଆପଣାର ସ୍ଥାନ ଭାବରେ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଲା।

'କମ୍ପାସ୍' କେବଳ ଏକ ସ୍କୁଲ ନୁହେଁ। ଏହା ଏପରି ଏକ ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରେ ପିଲାମାନେ ଏକ ସହାୟକ ପରିବେଶରେ ଶିଖିବା ଏବଂ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ସୁରକ୍ଷିତ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ପରସ୍ପରର ନିକଟତର ହେବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଏ। ତ୍ରୟୋଦଶ ଶାବ୍ବାଥ ଦାନ (Thirteenth Sabbath Offering) ରେ ଉଦାରତାର ସହିତ ଦାନ କରି ମିଶନକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବାରୁ ଧନ୍ୟବାଦ!

ସଙ୍ଗୀତ ଯାହା ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦିଏ

ୟୁନାଇଟେଡ୍ କିଙ୍ଗଡମ୍ / ଡିସେମ୍ବର ୧୨

ଫିଓନା

୨୦୧୪ ମସିହାରେ ଯେତେବେଳେ ଫିଓନାଙ୍କୁ ପୂର୍ବ ଲଣ୍ଡନରେ ଏକ ନୂଆ ସଙ୍ଗୀତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ନେତୃତ୍ୱ ନେବାକୁ କୁହାଗଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ଦ୍ୱିଧାରେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲେ।

ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରା ପୂର୍ବ ଲଣ୍ଡନ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚର ନେତାମାନଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସମାଜରେ ସେବା କେନ୍ଦ୍ର କିପରି ତିଆରି କରାଯିବ ସେ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରୁଥିଲେ। ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ବିଷୟରେ କଥା ହୋଇଥିଲା। ତା'ପରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୋଟିଏ ସଙ୍ଗୀତ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଖୋଲିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ। ପାଷ୍ଟର ଡେଭିଡ୍ ବର୍ନେଟ୍, ଯିଏ ଫିଓନାଙ୍କୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଗାୟକ ଦଳ ଏବଂ ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରା (ସଙ୍ଗୀତ ଦଳ)ର ପରିଚାଳନା କରୁଥିବାର ଦେଖିଥିଲେ (ଯେଉଁଥିରେ ୨୫ ବର୍ଷର ବାର୍ଷିକ 'ମେସିୟା' ପ୍ରଦର୍ଶନ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା), ସେ ଫିଓନାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରସ୍ତାବ କରିଥିଲେ।

ପ୍ରଥମେ, ସେ ଏହାକୁ ନେଇ ନିଶ୍ଚିତ ନଥିଲେ। "ମୁଁ ଉତ୍ତର ଲଣ୍ଡନରେ କିଛି ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ଭାବିଥିଲି," ସେ କହିଥିଲେ। "କିନ୍ତୁ ତାହା ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ।"

ତଥାପି, ସେ ପୂର୍ବ ଲଣ୍ଡନରେ ରହୁଥିଲେ। ପ୍ରାର୍ଥନା ଏବଂ ଚିନ୍ତା କରିବା ପରେ, ସେ ରାଜି ହେଲେ।

୫ ଏପ୍ରିଲ ୨୦୧୫ରେ, 'ଇଷ୍ଟ ଲଣ୍ଡନ ସ୍କୁଲ୍ ଅଫ୍ କ୍ଲାସିକାଲ୍ ମ୍ୟୁଜିକ୍' (ELSOM) ଲଣ୍ଡନର ହାକନି ନାମକ ସ୍ଥାନରେ ଥିବା କ୍ଲାପଟନ୍ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ସେମାନେ ୪ ଜଣ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ପ୍ରାୟ ୧୦ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ନେଇ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ। ଲୋକଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଏବଂ ଚର୍ଚ୍ଚର ସୂଚନା ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ନୂଆ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ।

ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଏହି ସଂସ୍ଥାର ଦୁଇଟି ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା: ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଭିତରେ ସଙ୍ଗୀତକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବା ଏବଂ ବାହାର ସମାଜର ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା।

ପ୍ରଥମେ, ଅଧିକାଂଶ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚରୁ ଆସୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ୨୦୧୬ରେ ଏକ ସାଧାରଣ ୱେବସାଇଟ୍ ଖୋଲିବା ପରେ, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ବା ସମାଜର ପରିବାରମାନେ ମଧ୍ୟ ନାମ ଲେଖାଇବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ତା'ପରେ କୋରୋନା ମହାମାରୀ ସବୁକିଛି ବଦଳାଇ ଦେଲା।

ଯେତେବେଳେ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା, ELSOM ନିଜ କାମ ଜାରି ରଖିଥିଲା। ଆଇଟି (IT) ବିଶେଷଜ୍ଞ ଥିବା ଜଣେ ଅଭିଭାବକ 'ଗୁଗୁଲ୍ କ୍ଲାସରୁମ୍' ସେଟ୍ ଅପ୍ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ସଙ୍ଗୀତ ବିଷୟକ କାର୍ଯ୍ୟ ଜମା କରିପାରିଲେ ଏବଂ ଅନଲାଇନ୍ ପାଠପଢ଼ା ହୋଇପାରିଲା। ପ୍ରାୟ ଅଧା ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଏହି ନୂଆ ଉପାୟକୁ ଆପଣେଇ ନେଲେ। "ଆମେ ଚାହୁଁନଥିଲୁ ଯେ ପିଲାମାନେ ବେକାର ବସନ୍ତୁ," ଫିଓନା ବୁଝାଇ କହିଲେ। "ସଙ୍ଗୀତ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ନିୟମିତତା ଏବଂ ଆଶା ଦେଇଥିଲା।"

ସେହି ସମୟରେ, ଚର୍ଚ୍ଚ ବିଲ୍ଡିଂରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲୁଥିଲା: 'E5 ବେବି ବ୍ୟାଙ୍କ', ଯାହା ୩୦୦ରୁ ଅଧିକ ଅସହାୟ ପରିବାରକୁ ଖାଦ୍ୟ, ପୋଷାକ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ଜିନିଷ ଯୋଗାଇ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକ ବିଲ୍ଡିଂ ଭିତରକୁ ଆସୁଥିଲେ, ସେମାନେ ବାରଣ୍ଡାରେ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ସଙ୍ଗୀତର ମଧୁର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ପାଉଥିଲେ।

"ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ସଙ୍ଗୀତର ମନକୁ ଶାନ୍ତ କରିବାର କ୍ଷମତା ଅଛି," ଫିଓନା କହିଲେ। "ଅଭିଭାବକମାନେ ଏହି ଶବ୍ଦ ବିଷୟରେ ପଚାରୁଥିଲେ।"

ସାମାଜିକ ସେବା ସଂସ୍ଥା, ମାନସିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସହାୟତା କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ପଠାଯିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ଫିଓନା ବେବି ବ୍ୟାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆସିଥିବା ଅନେକ ପିଲାଙ୍କୁ ନିଜେ ସଙ୍ଗୀତ ସ୍କୁଲରେ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଶରଣାର୍ଥୀ କିମ୍ବା ଅସହାୟ ପରିବାରର ଥିଲେ।

୨୦୨୧ରେ, ELSOM ଏହା ଏକ ସାମାଜିକ ସେବା ସଂସ୍ଥା ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହେଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅସହାୟ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକୁ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ଶିକ୍ଷା ଦେବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆହୁରି ମଜବୁତ୍ ହେଲା। ସାଉଥ୍ ଇଂଲଣ୍ଡ କନଫରେନ୍ସ, ବ୍ରିଟିଶ୍ ୟୁନିଅନ୍ କନଫରେନ୍ସ ଏବଂ ବାହାରର ପାଣ୍ଠି ପ୍ରଦାନକାରୀ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରୁ ମିଳିଥିବା ଅନୁଦାନ ପାଠପଢ଼ା ଖର୍ଚ୍ଚ କମାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା।

ଆଜି, ଏହି ସ୍କୁଲ୍ ୧୦ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କରୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ୧୫୦ ଜଣରେ ପହଞ୍ଚିଛି। ୧୨ ଜଣ ଶିକ୍ଷକ ଏବେ ସେବା ଦେଉଛନ୍ତି, କିଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଏବଂ କିଛି ଅନଲାଇନ୍‌ରେ। କେବଳ ପୂର୍ବ ଲଣ୍ଡନ ନୁହେଁ, ୱେଲ୍ସ, ସ୍କଟଲ୍ୟାଣ୍ଡ ଏବଂ ବାହାରର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଦେଉଛନ୍ତି।

୨୦୨୪ ମସିହାରେ ସ୍କୁଲର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ସଫଳତା ଆସିଥିଲା, ଯେତେବେଳେ 'ଆର୍ଟସ କାଉନ୍ସିଲ୍' ୮ରୁ ୧୯ ବର୍ଷ ବୟସର ଶିଶୁ ଏବଂ ଯୁବକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ୧୭ ସପ୍ତାହର ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରା ପ୍ରକଳ୍ପ ପାଇଁ ୧୦,୦୦୦ ବ୍ରିଟିଶ୍ ପାଉଣ୍ଡର ଅନୁଦାନ ଦେଇଥିଲା। ୫୩ ଜଣ ଯୁବକ ଏଥିରେ ଭାଗ

ନେଇଥିଲେ। ଏହା ପରେ ଦୁଇଟି ସଙ୍ଗୀତ ସମାରୋହ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା: ଗୋଟିଏ କ୍ଲାପଟନ୍ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି 'ରୋୟାଲ୍ କଲେଜ୍ ଅଫ୍ ମ୍ୟୁଜିକ୍'ରେ।

ଏପ୍ରିଲ ୨୦୨୫ରେ, ELSOM ଏହା ଏକ ସପ୍ତାହର ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସହିତ ନିଜର ୧୦ମ ବାର୍ଷିକୋତ୍ସବ ପାଳନ କଲା। ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ରାଜପରିବାରର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ—'ଡଚେସ୍ ଅଫ୍ ଗ୍ଲୋଷ୍ଟର'—କ୍ଲାପଟନ୍ ଚର୍ଚ୍ଚ ପରିଦର୍ଶନରେ ଆସିଥିଲେ, ୨୦ ମିନିଟର ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରା ପରିବେଷଣ ଶୁଣିଥିଲେ ଏବଂ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ସହ ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ସମୟ ବିତାଇଥିଲେ।

ପଛରେ, ସହଯୋଗୀ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି। "ନ୍ୟୁକ୍ଲିଓ" ନାମକ ସଂସ୍ଥା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ELSOM ୩୦ରୁ ଅଧିକ ଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବାଜା (ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର) ପାଇଛି—ଯେପରିକି ଭାୟୋଲିନ୍, ଭିଓଲା, କାଠ ଓ ପିତ୍ତଳର ଫୁଙ୍କ ବାଜା, କିବୋର୍ଡ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଧଳା ରଙ୍ଗର ଡବଲ୍ ବେସ୍। ଫିଓନାଙ୍କର ଜଣେ ଭାଇ ଗୋଟିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେଟ୍ 'ଟିମ୍ପାନୀ' (ବଡ଼ ଢୋଲ) ଦୀର୍ଘମିଆଦୀ ଋଣ ଆକାରରେ ଆଣିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ, ଯାହାଫଳରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଙ୍ଗୀତ ସମାରୋହରେ ଭଡ଼ା ବାବଦକୁ ଆସୁଥିବା ଶହ ଶହ ପାଉଣ୍ଡ ବଞ୍ଚିଗଲା।

"ବର୍ତ୍ତମାନ," ଫିଓନା ହସି କହିଲେ, "ମୋ ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍ ଗୋଟିଏ ମ୍ୟୁଜିକ୍ ଗୋଦାମ ପରି ଦେଖାଯାଉଛି।"

କିନ୍ତୁ ସ୍ଥାନର ଅଭାବ ଏବେ ସ୍କୁଲର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ପାଲଟିଛି। ମୁଖ୍ୟତଃ ରବିବାର ଏବଂ ସପ୍ତାହର କିଛି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଚାଲୁଥିବାରୁ, ELSOM ରେ ନାମ ଲେଖାଇବା ପାଇଁ ଲମ୍ବା ତାଲିକା ଅଛି ଏବଂ ପ୍ରତି ସପ୍ତାହରେ ନୂଆ ଆବେଦନ ଆସୁଛି। ଫିଓନା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ସ୍ଥାନ ଭଡ଼ାରେ ନେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି।

"ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଅଧିକ ସମାଜ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା," ସେ କହିଲେ। "ସଙ୍ଗୀତ ହେଉଛି ଏକ ମାଧ୍ୟମ। ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ମାଧ୍ୟମରେ, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଲୋକମାନେ ଆମ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଆନ୍ତି।"

ଏଠାରେ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ବୟସ ୫ ବର୍ଷରୁ ୮୫ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। କିଛି ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଭାୟୋଲିନ୍ ଧରୁଥିବା ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ, ତ ଆଉ କିଛି ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ଉଚ୍ଚ ସଙ୍ଗୀତ ତତ୍ତ୍ୱ ପଢୁଛନ୍ତି। "ଜେନେରେସନ୍ସ ୟୁନାଇଟେଡ୍" ନାମକ ଏକ ନୂଆ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଏବେ ବରିଷ୍ଠ ନାଗରିକ, ଯତ୍ନ ନେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ପିଲା ଏବଂ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକୁ ଗାୟକ ଦଳ ଏବଂ ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରାରେ ଏକାଠି ଆଣୁଛି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ଧାର ଦେଉଛି ଯେପରି ଅର୍ଥ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧା ନ ହୁଏ।

ଫିଓନାଙ୍କ ପାଇଁ, ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସରଳ: "ଆମେ ଯେଉଁ ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲୁ, ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବା, ଯେଉଁମାନେ ହୁଏତ କେବେ ଏହା ପାଇନଥାନ୍ତେ।"

ଏହି ତ୍ରିମାସରେ, ଆପଣଙ୍କର "ତ୍ରୟୋଦଶ ଶାବ୍ବାଥ ଦାନ" ଅନ୍ୟ ଏକ ସମାଜ-ଭିତ୍ତିକ ପ୍ରକଳ୍ପ ମାଧ୍ୟମରେ ଶିଶୁ ଏବଂ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକୁ ସେବା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ: "ସେଫ୍ ସ୍ପେସ୍ ଟୁ ବି" କେନ୍ଦ୍ର—ଯାହା ସ୍ଥାନୀୟ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସହଯୋଗରେ ସ୍କୁଲଗୁଡ଼ିକରେ ବିକଶିତ କରାଯାଉଛି। ଏହି ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ପରିବେଶ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାରକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯତ୍ନ, ପରାମର୍ଶ, ମାନସିକ ସହାୟତା ଏବଂ ବ୍ୟାବହାରିକ ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗାଇଦେବ। ପ୍ରତ୍ୟେକ କେନ୍ଦ୍ର ଏକ ଛୋଟ ସେବା କେନ୍ଦ୍ର ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ, ଯେଉଁଠାରେ ଲୋକମାନେ ଦୟା, ସ୍ଥିରତା ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରେମକୁ ବ୍ୟାବହାରିକ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ। ଉଦାରତାର ସହ ଦାନ କରି ଏହି ସେବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିବାରୁ ଧନ୍ୟବାଦ।

ସଙ୍ଗୀତଠାରୁ ଆହୁରି କିଛି ଅଧିକ

ୟୁନାଇଟେଡ୍ କିଙ୍ଗଡମ୍ | ଡିସେମ୍ବର ୧୯

କିଏରନ୍

ଯେତେବେଳେ କିଏରନ୍ ଚାରି ବର୍ଷ ବୟସରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଭାୟୋଲିନ୍ (ବେଲା) ଧରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନଥିଲା।

ତାଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇ ଆଗରୁ ଶିଖିବା ଆରମ୍ଭ କରିସାରିଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମା'ଙ୍କର ଗୋଟିଏ ସ୍ପଷ୍ଟ ନିୟମ ଥିଲା: "ଯଦି ତୁମେ ଭାୟୋଲିନ୍ ବଜାଇବାକୁ ଯାଉଛ, ତେବେ ଏହାକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବଜାଓ।"

କିଏରନ୍ ସେୟା ହିଁ କଲେ।

ଲଣ୍ଡନରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିବା କିଏରନ୍, ୨୦୧୯ରେ ୟୁକେ (UK) ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରେନାଡାରେ ୧୭ ବର୍ଷ ବିତାଇଥିଲେ। ତାଙ୍କ ମା' ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ତାଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ବଡ଼ ସୁଯୋଗ ଦେବ। "ସେ ଚାହୁଁନଥିଲେ ଯେ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ସୀମିତ ହୋଇ ରହିଯାଉ," ସେ କହିଲେ। "ସେ ଚାହୁଁଥିଲେ ଆମେ ଜୀବନରେ ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି ଅନୁଭବ କରୁ।"

ସଙ୍ଗୀତ ହିଁ ସେହି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାର ବାଟ ପାଲଟିଗଲା।

୧୩ ବର୍ଷ ବୟସ ସୁଦ୍ଧା, କିଏରନ୍ ପିଆନୋ ଏବଂ ଭାୟୋଲିନ୍ ପଢ଼ାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିସାରିଥିଲେ। ସେ ଅଭ୍ୟାସ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ, ସଙ୍ଗୀତ ଦଳଗୁଡ଼ିକୁ ଶିଖାଉଥିଲେ, ଏବଂ ନିଜର ଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ପାଇଁ ପରିଚିତ ହୋଇଥିଲେ। "ମୋ ଗ୍ରୁପ୍‌ରେ ମୋର ନମ୍ବର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ କାମ ପ୍ରତି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସମର୍ପିତ ଥିଲି," ସେ କହିଲେ। ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଥିଲା।

ଯେତେବେଳେ ସେ ଲଣ୍ଡନ ଫେରିଲେ, ସେ 'ଇଷ୍ଟ ଲଣ୍ଡନ ସ୍କୁଲ୍ ଅଫ୍ କ୍ଲାସିକାଲ୍ ମ୍ୟୁଜିକ୍' (ELSOM) ର ଫିଓନାଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କଲେ। ତାଙ୍କ ଭାଇ କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସେଠାରେ ପଢୁଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିକାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥିଲେ। କିଏରନ୍ ଫୋନ୍ କରି ସିଧାସଳଖ ପଚାରିଲେ ଯେ ସେଠାରେ କୌଣସି ଚାକିରି ଅଛି କି ନାହିଁ।

"ଚାକିରି ଥିଲା," ସେ ହସି କହିଲେ। "ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗୀତ ତତ୍ତ୍ୱ (Music Theory) ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା।"

ସେ ଜୋର୍ ଦେଇ କୁହନ୍ତି ଯେ ସଙ୍ଗୀତ ତତ୍ତ୍ୱ ଜାଣିବା ଅତି ଜରୁରୀ। "ଏହା ଗୋଟିଏ ଭାଷା ଶିଖିବା ପରି। ଯଦି ଆପଣ ଫ୍ରେଞ୍ଚ ଭାଷା ପଢ଼ିପାରିବେ ନାହିଁ, ତେବେ ତାହା କହିବାର କୌଣସି ଅର୍ଥ ନାହିଁ। ସଙ୍ଗୀତ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି—ଆପଣଙ୍କୁ ଏହାକୁ ବୁଝିବାକୁ ପଡ଼ିବ।"

ସେହି ବୁଝାମଣା ହିଁ ତାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ୟାରିୟରକୁ ଗଢ଼ିଛି। ଆଜି, ୨୭ ବର୍ଷ ବୟସରେ, କିଏରନ୍ ୭ଟି ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ବଜାନ୍ତି: ଭାୟୋଲିନ୍, ଭିଓଲା, ଚେଲୋ, ଡବଲ୍ ବେସ୍, ପିଆନୋ, ବେସ୍ ଗିଟାର୍, ଏବଂ କ୍ଲାରିନେଟ୍। ତାଙ୍କର ମଜବୁତ୍ ସଙ୍ଗୀତ ଜ୍ଞାନ ଯୋଗୁଁ ସେ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସର ସହ ଏହି ସବୁ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ବଜାଇପାରନ୍ତି।

"ସଙ୍ଗୀତ ବଜାଇବା ସହଜ," ସେ କହିଲେ। "କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ବୁଝିବା ସବୁବେଳେ ସହଜ ନୁହେଁ।"

ELSOM ରେ ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ଆହୁରି ବଢ଼ିଯାଇଛି। କେବଳ ସଙ୍ଗୀତ ତତ୍ତ୍ୱ ପଢ଼ାଇବାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା କାମ, ପରେ ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରାର 'ଷ୍ଟ୍ରିଙ୍ଗ୍ସ' (ତାର ବାଜା) ବିଭାଗର ନେତୃତ୍ୱ ନେବା ଏବଂ ଶେଷରେ ସହକାରୀ ସଙ୍ଗୀତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଛି। ସେ ସଙ୍ଗୀତ ନିର୍ବାଚନ କରନ୍ତି, ଅଭ୍ୟାସ ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି, ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରା ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି, ଏବଂ ଯୁବ ସଙ୍ଗୀତଜ୍ଞମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଅନ୍ତି।

ପ୍ରାୟ ୭୫ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ପଢୁଛନ୍ତି। କେବଳ ତାର ବାଜା ବିଭାଗରେ ୨୦ରୁ ଅଧିକ ବାଦକ ଅଛନ୍ତି।

କିନ୍ତୁ କିଏରନ୍‌ଙ୍କ ପାଇଁ, ସଙ୍ଗୀତ କେବଳ ସ୍ୱର କିମ୍ବା ସଙ୍ଗୀତ ସଙ୍କେତ ଭିତରେ ସୀମିତ ନୁହେଁ।

"ମୋର ଏପରି କିଛି ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ଆସିବା ସମୟରେ ଆଦୌ କଥା କହୁନଥିଲେ," ସେ କହିଲେ। "ଏବେ ସେମାନେ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସୀ ଏବଂ ନିଜ ଭାବନା ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁଛନ୍ତି। ଏହା କେବଳ ସଙ୍ଗୀତ ବିଷୟରେ ନୁହେଁ—ଏହା ମଣିଷ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଯୋଡ଼ିବା ବିଷୟରେ।"

ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ, ସଙ୍ଗୀତ ମଣିଷର ଚରିତ୍ରକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ।

"ଯଦି ଜଣେ ପିଲା ଲାଜକୁଳା, ତେବେ ତାଙ୍କ ବଜାଇବାରେ ତାହା ଶୁଣାଯାଏ। ଯଦି ସେମାନେ ଅସାବଧାନ, ତାହା ବି ଶୁଣାଯାଏ। ଯଦି ସେମାନେ ପରିଶ୍ରମୀ, ତେବେ ସେହି ପରିଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ ସଙ୍ଗୀତରେ ଶୁଣାଯାଏ। ସଙ୍ଗୀତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆହୁରି ବଢ଼ାଇ ଦେଖାଏ—ଆପଣ ଏହାଠାରୁ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ।"

ସେହି ସତ୍ୟତା ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗଢ଼ିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା। ପିଲାଦିନେ, ଭୁଲ୍ ହେଲେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ସେ ବେଳେବେଳେ ପିଆନୋକୁ ବାଡ଼ାଉଥିଲେ। ତାଙ୍କ ମା' ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ରାଗ କମାଇବାକୁ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଶିଖିବାକୁ କହୁଥିଲେ।

ସଙ୍ଗୀତ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଆରସି (ଦର୍ପଣ) ସଦୃଶ ହୋଇଗଲା।

"ଯେତେବେଳେ ଆପଣ କୌଣସି ସଙ୍ଗୀତ ସ୍ୱର ସହ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛନ୍ତି, ଆପଣଙ୍କୁ ପଚାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ: ସମସ୍ୟା ସଙ୍ଗୀତରେ ଅଛି—ନା ମୋ ଭିତରେ ଅଛି?" ସେ କହିଲେ। "ବେଳେବେଳେ ଏହା କେବଳ ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଦୋଷ ହୋଇଥାଏ।"

ବିଗତ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ, ସେ ତାଙ୍କର ପୁରୁଣା ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ଲଣ୍ଡନର 'ରୋୟାଲ୍ ଆଲବର୍ଟ ହଲ୍' ପରି ବଡ଼ ବଡ଼ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିବାର ଏବଂ ବୃତ୍ତିଗତ ରେକର୍ଡିଂରେ ସୁଯୋଗ ପାଉଥିବାର ଦେଖିଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ଏହି ଉନ୍ନତି ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଗଭୀର ସନ୍ତୋଷ ମିଳିଥାଏ।

"ନିଜର ଭଲ ଛାପ ଛାଡ଼ିଯିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ," ସେ କହିଲେ। "ଏହା କହିବାର ଗୋଟିଏ ଉପାୟ ଯେ ମୁଁ ଏଠାରେ ଥିଲି, ଏବଂ ମୁଁ ପଛରେ କିଛି ଭଲ ଜିନିଷ ଛାଡ଼ି ଯାଉଛି।"

ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକ ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗୀତ ସହ ଯୋଡ଼ିହୋଇ ରହିଛି। ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ପ୍ରାର୍ଥନା ସଙ୍ଗୀତଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି "କମ୍ ଦାଉ ଫାଉଣ୍ଟ", "ଇଟ୍ ଇଜ୍ ୱେଲ୍", ଏବଂ "ଗ୍ରେଟ୍ ଇଜ୍ ଦାଇ ଫେଥ୍‌ଫୁଲ୍‌ନେସ୍"। ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ପବିତ୍ର ସଙ୍ଗୀତ ହୃଦୟକୁ ସେହିପରି ଗଢ଼ିଥାଏ, ଯେପରି କୌଶଳ ହାତକୁ ଗଢ଼ିଥାଏ।

ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ସଙ୍ଗୀତ ଆପଣଙ୍କୁ ସେହି ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରେ ଯାହାକୁ ଆପଣ ଏଡ଼ାଇବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି। ସଂଘର୍ଷ ଭିତରେ ବି ସୁନ୍ଦରତା ଥାଏ। "କଷ୍ଟ ତୁଳନାରେ ଏହାର ଆନ୍ତରିକ ପୁରସ୍କାର ଅନେକ ଅଧିକ," ସେ କହିଲେ। "ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ସେହି କଷ୍ଟ ନିଜେ ଏକ କଳା ପାଲଟିଯାଏ।"

ELSOM ରେ, ସେ କେବଳ ସଙ୍ଗୀତ ସ୍ୱର ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ। ସେ ଦେଖନ୍ତି ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ଗଢ଼ିଉଠୁଛି, ଶୃଙ୍ଖଳା ବିକଶିତ ହେଉଛି, ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ମଜବୁତ୍ ହେଉଛି।

"ଏହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ଶିଖିବା ବିଷୟରେ ନୁହେଁ," ସେ କହିଲେ। "ଏହା ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହେବା ବିଷୟରେ।"

ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ସମଗ୍ର ୟୁନାଇଟେଡ୍ କିଙ୍ଗଡମ୍‌ରେ ଶିଶୁ ଏବଂ ଯୁବକମାନଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଛନ୍ତି। ଏହି ତ୍ରୟୋଦଶ ଶନିବାରରେ, ଆପଣ ଇଂଲଣ୍ଡର ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ଯେଉଁମାନେ ELSOM ପରି ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ିବାରେ ଅସମର୍ଥ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେବା ପାଇଁ ଜଣଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି। ଏହି ତ୍ରିମାସର ଉପହାର ୟୁକେ (UK) ର ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ସାରା ଇଂଲଣ୍ଡର ସ୍କୁଲଗୁଡ଼ିକରେ ଚିନ୍ତିତ, ଏକାକୀ କିମ୍ବା ଭୟଭୀତ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ "ସେଫ୍ ସ୍ପେସ୍ ଟୁ ବି" ନାମକ ଛୋଟ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ତିଆରି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ। ଏହି ମାନସିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଅସହାୟ ପିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାରକୁ ପରାମର୍ଶ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସହାୟତା ଯୋଗାଇଦେବ। ଆପଣଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ।

ସେବା ପାଇଁ ସମର୍ପିତ

ତ୍ରୟୋଦଶ ଶାଖା| ଡିସେମ୍ବର ୨୬

ୟେରୋନ୍

ଯେତେବେଳେ ୟେରୋନ୍ ପ୍ରାୟ ସାତ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ପ୍ରଥମ ଥର 'ଇଷ୍ଟ ଲଣ୍ଡନ ସ୍କୁଲ୍ ଅଫ୍ କ୍ଲାସିକାଲ୍ ମ୍ୟୁଜିକ୍' (ELSOM) ରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ କେବଳ ଭାୟୋଲିନ୍ (ବେଲା) ଶିଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ। ସେ ଜାଣିନଥିଲେ ଯେ ସଙ୍ଗୀତର ଶୃଙ୍ଖଳା କେବଳ ତାଙ୍କ ଦକ୍ଷତା ନୁହେଁ, ତାଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ନୂଆ ରୂପ ଦେବ।

ସେ ଭାୟୋଲିନ୍‌ରୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ। ଗତବର୍ଷ ସେ ତୁରୀ (ଟ୍ରମ୍ପେଟ୍) ଶିଖିବା ମଧ୍ୟ ଯୋଡ଼ିଥିଲେ। ବାଜା ବଜାଇବା ସହିତ, ସେ ସଙ୍ଗୀତ ତତ୍ତ୍ୱ (Music Theory) ମଧ୍ୟ ପଢ଼ନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ସଙ୍ଗୀତର ତାଳ ଗଣନା କରିବା, ସଙ୍ଗୀତ ସ୍ୱରର ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ଏବଂ ଏହାର ଗଠନ ଓ ସୁରକୁ ବୁଝିବା ଶିଖନ୍ତି।

"ବେଳେବେଳେ, ଆମେ ଅନେକ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜର ସାମ୍ନା କରୁ," ସେ ଗଭୀରତାର ସହ କହିଲେ। "ତତ୍ତ୍ୱ ଜାଣିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ଆପଣଙ୍କୁ ତାହା ବ୍ୟାବହାରିକ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।"

ସେ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ଯେ ଏହି ଶିକ୍ଷା କେବଳ ସଙ୍ଗୀତ ଭିତରେ ସୀମିତ ନୁହେଁ, ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସେ।

ବର୍ତ୍ତମାନ 'ଲଣ୍ଡନ ମେଟ୍ରୋପୋଲିଟାନ୍ ୟୁନିଭରସିଟି'ର ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟ ପାଠ୍ୟକ୍ରମର ଛାତ୍ର ଭାବରେ, ୟେରୋନ୍ ନିଜର ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ (ଟୋଟେନହାମ୍) ରେ ନିଷ୍ଠାର ସହ ସେବା ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି। ତାଙ୍କ ଭାଇ ପିଆନୋ ବଜାନ୍ତି ଏବଂ ୟେରୋନ୍ ଭାୟୋଲିନ୍ ବଜାନ୍ତି। ଦୁହେଁ ମିଶି ନିୟମିତ ଭାବରେ ଆରାଧନା ସଭାରେ ସଙ୍ଗୀତ ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି।

"ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ସମର୍ପଣ କରିଛୁ," ସେ ସରଳ ଭାବରେ କହିଲେ।

ଏକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ପରିବାରରେ ବଡ଼ ହୋଇଥିବାରୁ ସଙ୍ଗୀତ କେବଳ ମନୋରଞ୍ଜନ ନଥିଲା। ତାଙ୍କ ମା', ଯିଏ ଯୁବତୀ ଥିବା ସମୟରେ ଇଥିଓପିଆରେ ଗୀତ ଗାଉଥିଲେ, ସେ ସବୁବେଳେ ଶୃଙ୍ଖଳା ଏବଂ ସମର୍ପଣ ଉପରେ ଜୋର୍ ଦିଅନ୍ତି। ତାଙ୍କ ବାପା ପ୍ରାର୍ଥନା ସଙ୍ଗୀତ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି, ବିଶେଷ କରି ଯେଉଁ ଗୀତଗୁଡ଼ିକ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୁନରାଗମନକୁ ଦର୍ଶାଏ। ଶୁକ୍ରବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାର ଆରାଧନା ପାଇଁ ଏକାଠି ହୁଅନ୍ତି—ସମସ୍ତେ ମିଶି ଗୀତ ଗାଆନ୍ତି, ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଏବଂ ବାଜା ବଜାନ୍ତି।

ଏହି ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ଏକ ଦୃଢ଼ତା ଗଢ଼ିତୋଳିଥିଲା।

ELSOM ୟେରୋନ୍‌ଙ୍କୁ ଏପରି କିଛି ସୁଯୋଗ ଦେଲା ଯାହା ସେ କେବେ ଭାବିନଥିଲେ। ସେ ସାରା ଲଣ୍ଡନର ବିଭିନ୍ନ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ସଙ୍ଗୀତ ପରିବେଷଣ କରିଛନ୍ତି, ଲଣ୍ଡନର ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରା ସମାରୋହରେ ଭାଗ ନେଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ସ୍କୁଲର ୧୦ମ ବାର୍ଷିକୋତ୍ସବରେ ରାଜପରିବାରର ସଦସ୍ୟ 'ଡଚେସ୍ ଅଫ୍ ଗ୍ଲୋଷ୍ଟର'ଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ମଧ୍ୟ ବାଜା ବଜାଇଛନ୍ତି।

"ଏହା ଏକ ବଡ଼ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଥିଲା," ସେ କହିଲେ। "କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ କଥା ହେଉଛି ଆମେ ଯେଉଁ ଗୀତଗୁଡ଼ିକ ବଜାଉ, ତାହା ସବୁବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା କରେ।"

ତାଙ୍କ ଭାୟୋଲିନ୍ ଶିକ୍ଷକ ବହୁତ ଧ୍ୟାନର ସହ ଏପରି ସଙ୍ଗୀତ ନିର୍ବାଚନ କରନ୍ତି ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ଦର୍ଶାଏ। ବଡ଼ଦିନ (କ୍ରିସ୍‌ମସ୍) କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଜନ୍ମୋତ୍ସବ ପାଳନ କରୁଥିବା ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୀତରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥାଏ। ଏଠାରେ ଧାର୍ମିକ ସଙ୍ଗୀତ କୌଣସି ସାଧାରଣ ବିଷୟ ନୁହେଁ—ଏହା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ।

"ଏହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ବିଶ୍ୱାସକୁ ବହୁତ ସକାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି," ୟେରୋନ୍ କହିଲେ। "ଆମେ ଏପରି କୌଣସି ଗୀତ ପରିବେଷଣ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମା ପ୍ରକାଶ କରେନାହିଁ।"

ତଥାପି, ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ କଷ୍ଟକର ହୋଇପାରେ। ବାହାରର 'ଟ୍ରିନିଟି କଲେଜ୍'ର ପରୀକ୍ଷକମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛାତ୍ରଙ୍କର ଆକଳନ କରନ୍ତି। ଏହାର ମାନଦଣ୍ଡ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ତମ ପ୍ରଦର୍ଶନର ଆଶା କରାଯାଏ।

"ପ୍ରଥମେ ଡର ଲାଗେ," ସେ ସ୍ୱୀକାର କଲେ, "କିନ୍ତୁ ସମୟ ସାଙ୍ଗରେ ଏହା ସହଜ ହୋଇଯାଏ।"

ସଙ୍ଗୀତ ମାଧ୍ୟମରେ, ୟେରୋନ୍ କ୍ରମାଗତ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଶିଖିଛନ୍ତି; ଲୋକଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ପରିବେଷଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ପାଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସଙ୍ଗୀତ ମାଧ୍ୟମରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମର୍ପଣ ଶିଖିଛନ୍ତି।

ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛନ୍ତି ଯେ ସଙ୍ଗୀତ କିପରି ଚରିତ୍ରକୁ ଗଢ଼ିଥାଏ। ଅଭ୍ୟାସର ଶୃଙ୍ଖଳା ଜୀବନର ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ବଢ଼ାଏ। ଏକ ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରା (ସଙ୍ଗୀତ ଦଳ) ଭିତରେ କାମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସହଯୋଗ ଏବଂ ନମ୍ରତା ଶିଖିବାକୁ ମିଳେ।

"ସଙ୍ଗୀତରେ, ଆପଣ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ," ସେ ବୁଝାଇଲେ। "ଆପଣଙ୍କୁ ନିଜ ଭାଗର କାମ ଭଲ ଭାବରେ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେପରି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସଫଳ ହୋଇପାରିବେ।"

ଲଣ୍ଡନ ପରି ଏକ ବଡ଼ ଏବଂ ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ ସହରରେ, ଯେଉଁଠାରେ ମନ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଏବଂ ଚାପ ରହିବା ସାଧାରଣ କଥା, ELSOM ଏକ ସ୍ଥିର ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବେଶ ଯୋଗାଇ ଦେଇଛି: ଏକ ଏପରି ସମାଜ ଯାହା ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ଆଧାରିତ।

ଆଜି, ୟେରୋନ୍ ସଙ୍ଗୀତକୁ କେବଳ ଏକ ଦକ୍ଷତା ଭାବରେ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ, ବରଂ ଏକ ସେବା ଭାବରେ ଦେଖନ୍ତି।

"ମୁଁ ଭାବୁଛି ELSOM ସତରେ ବହୁତ ଚମତ୍କାର," ସେ କହିଲେ। "ଆପଣ ଅନେକ କିଛି ଶିଖିବାକୁ ପାଆନ୍ତି। ଶିକ୍ଷକମାନେ କଷ୍ଟସମୟରେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି। ଏବଂ ଆମେ ଯାହା ଶିଖୁ, ତାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବାରେ ବ୍ୟବହାର କରୁ।"

ଶ୍ରେଷ୍ଠତା, ଶୃଙ୍ଖଳା ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସମର୍ପଣ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି। ୟେରୋନ୍‌ଙ୍କ ପରି ଯୁବକମାନେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୁଅନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ସମାଜ ଏକାଠି କାମ କରନ୍ତି।

ଏହି ତ୍ରୟୋଦଶ ଶାବାଥ, ଆପଣ ଇଂଲଣ୍ଡର ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ଯେଉଁମାନେ ELSOM ପରି ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ିବାରେ ଅସମର୍ଥ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେବା ପାଇଁ ଜଣଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି। ଏହି ତିନି ମାସର ଦାନ ସ୍କୁଲଗୁଡ଼ିକରେ ଚିନ୍ତିତ, ଏକାକୀ କିମ୍ବା ଭୟଭୀତ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ "ସେଫ୍ ସ୍ପେସ୍ ଟୁ ବି" କେନ୍ଦ୍ର ତିଆରି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ। ଏହି ଉପହାର 'ଟ୍ରାନ୍ସ-ୟୁରୋପିଆନ୍ ଡିଭିଜନ୍'ର ଅନ୍ୟ ତିନୋଟି ପ୍ରକଳ୍ପକୁ ମଧ୍ୟ ଯିବ, ଯେଉଁଥିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ: ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡର ହେଲସିଙ୍କିଠାରେ ଏକ ପରିବାର ମିଶନ୍ ସେଣ୍ଟର OIKOS ଚର୍ଚ୍ଚ ସ୍ଥାପନ; ପୋଲାଣ୍ଡର ପ୍ରଥମ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍କୁଲ 'KOMPAS'ର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ; ଏବଂ କ୍ରୋଏସିଆର ଜାଗ୍ରେବ୍‌ଠାରେ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ ବିଲ୍ଡିଂର ପୁନଃନିର୍ମାଣ। ଏହି ଶାବାଥ ଉଦାରତାର ସହ ତ୍ରୟୋଦଶ ଶାବାଥ ଉପହାର ଦେଉଥିବାରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ!